24

AVENTURA

CALATORII SI AVENTURI

PIERRE PELOT

LEGEA PISTOLULUI

"AVENTURA"
Călătorii şi aventuri

PIERRE PELOT

LEGEA PISTOLULUI

Traducere din franceză de
AUREL LUPAŞTEAN

EDITOR ALGRUNI

Redactare şi execuție grafică:
AUREL LUPAŞTEAN

Bucureşti 2005

Imprimat în 2 exemplare

PIERRE PELOT

LEGEA PISTOLULUI

CAP. I. METISUL

Hilkija Britton lăsa în urmă războiul din 1864. Făcuse acest război murdar, care de fapt nu era afacerea lui, sau mai degrabă, îl terminase, ca şi alte sute de mii de tipi. A scrâşnit din dinţi ; se bătuse ca un turbat...

Hilkija încerca să-şi reamintească : două ? patru ? Nu putea spune exact de câtă vreme călărea astfel, dând pinteni calului epuizat. Deodată, a observat o colibă din bambus, doar atunci când a ajuns în dreptul ei. Se distingea greu în vegetaţia luxuriantă care acoperea drumeagul. Ceva i-a semnalat o prezenţă. Era un om bătrân, un mulatru cu pielea ca de pergament, cu .părul creţ şi alb ca bumbacul. Era ghemuit în prag, la umbra deasă, verde- albăstruie. În colţul buzelor îi atârna o pipă stinsă, din rădăcină, mai vânoasă şi mai răsucită decât trăsăturile chipului său. El trăgea totuşi din ea cu nădejde, la intervale regulate.

Hilkija şi-a oprit calul şi animalul extenuat nu s-a lăsat rugat. A sărit jos pe pământ şi picioarele n-au făcut nici cel mai mic zgomot înfundându-se în covorul des de muşchi ce acoperea poteca.

La sosirea noului venit în faţa cabanei, bătrânul şi-a ridicat nasul, încercând să alunge muştele ce

roiau în preajma unui coş de alături. Una din mâini şi-a pus-o pe pânza jerpelită a pantalonilor, cealaltă a ridicat-o ca să-şi scoată pipa goală. Privirea lui ştearsă a examinat în treacăt şi liniştit silueta înaltă a călăreţului, apoi aceea nesigură a animalului de călărie. L-a privit pe bărbat şi îmbrăcămintea sa uzată din serj, bluza căreia îi lipseau toţi nasturii, cizmele deformate, centura doldora de arme şi bowie-kniful ce-i bătea şoldul. Şi apoi chipul omului. A aruncat o privire asupra acestei feţe cu trăsături hotărâte, brăzdate, mânjită de o pojghiţă cenuşie produsă de transpiraţie şi praf. Ochii întunecaţi, gura cu buzele tivite cu salivă albă, barba roşie nerasă ce-i acoperea pielea obrazului. A văzut toate acestea, n-a spus nimic şi şi-a vârât pipa între dinţi.

Hilkija a oftat. Şi-a scos pălăria şi şi-a trecut iute mâna prin părul lui roşu năclăit de sudoare. Şi-a zis că ar fi fost mai bine dacă nu se oprea. S-a scuturat şi a făcut un pas către bătrân. Nu-i plăceau deloc creolii, nici mulatrii, nici toţi cei ce aveau pielea uşor întunecată. Îşi amintea prea bine de oamenii lui Mavos Hicklebery şi îndeosebi de cel care îl lovise pe Sam cu vreo doi ani mai în urmă. Un mare ticălos de metis cu dinţii cariaţi...

-Hei, tu ! a strigat el.

Bătrânul şi-a ridicat ochii la apropierea lui Hilkija.

- Şefule ?

- Mi-e sete.

- Ai văzut tigva cu apă. Costă un cent băutul pe săturate. Dacă poţi plăti, serveşte-te.

- N-am să te plătesc, omule. Am să beau fără să te plătesc.

Prin privirea bătrânului n-a trecut nici o emoţie şi s-a apropiat de om :

- Eu îmi umplu tigvele la fluviu şi le aduc aici cu multă osteneală.

- Şi când cei care vin de departe nu pot să plătească ?

Bătrânul s-a strâmbat :

- Ce poate face un bătrân împotriva forţei unui tânăr ?

- Uite, a spus el. Eu n-am bani, însă am numai forţă.

Bătrânul nu s-a mişcat deloc. Ochii i s-au luminat deodată şi a spus :

- Bea, şefule. Bea şi dă-i şi calului să bea. Este la capătul puterilor.

Burduful era pe jumătate gol când călătorul l-a pus la loc. El a spus :

- Ţi-am luat mai mult decât pentru un dolar. Am însă nişte tutun.

S-a căutat în buzunarul bluzei şi a scos o pungă crăpată, pe care a pus-o în faţa bătrânului. Acesta a privit la pungă, apoi la om şi a spus cu ochii strălucitori :

- Îţi mulţumesc, şefule. Acesta-i un dar frumos.

În şa, Hilkija s-a întors pe jumătate.

- Am să-mi amintesc de tine, a spus el. Cum te numeşti ?

Bătrânul deschisese punga şi îşi înfunda grăbit pipa. S-a întrerupt şi şi-a ridicat chipul negricios :

- Ce importanţă are un nume. Un nume nu înseamnă nimic.

- Atunci, a spus Hilkija, tu vei fi cel care mi-a dat să beau. Adios ! i-a strigat călăreţul pornind la drum.

Acel bătrân reprezenta o prevestire fericită : el era prima persoană pe care o întâlnea pe teritoriul Luisianei şi această persoană îi dăduse apă.

Mult mai încolo, Hilkija a recunoscut lunga pantă a colinei. şi a luat-o pe jos, trăgând după el calul, ce

se ţinea în picioare cu preţul unui efort meritoriu.

- Haide, bătrâne ! Haide ! Nu ceda aici !

Au mai parcurs câţiva yarzi. Cu dinţii încleştaţi, a tras din toate puterile masa fără energie a calului. Apoi deodată, Hilkija s-a simţit smucit îndărăt de către o greutate fantastică. A dat drumul la hăţuri şi a auzit un zgomot puternic de crengi frânte, amestecat cu un soi de nechezat slab. Calul zăcea printre ferigile sălbatice. Pe nări îi curgea sânge, ce se amesteca cu spuma de pe buze. Animalul nu-l vedea pe lugubrul vultur negru ce plana pe cer, nici pe stăpânul său, când îngenunchea încetişor cu revolverul în mână.

După ce a încetat ecoul împuşcăturii, Hilkija s-a ridicat, a scos şaua, a desfăcut căpăstrul şi în sfârşit, când a terminat, şi-a dezbrăcat bluza şi a înfăşurat în ea, într-un balot, toate curelele.. Pa acesta l-a introdus într-un compartiment al şeii.

După o ultimă privire aruncată în gol asupra calului mort, a urcat ce mai rămăsese din colină, gâfâind şi încruntându-se când patul carabinei fixată în şa îi lovea pântecele la fiecare pas.

I-a trebuit o oră de mers epuizant ca să ajungă în sfârşit la cărare. Şi-a aruncat şaua sub un tufiş de pin pipernicit de la marginea pistei.

Hilkija s-a lăsat să cadă în iarba moale şi uscată. N-avea poftă de nici o companie. Până seara, culcat pe spate sub pin, a privit zborul vulturului pe cerul roşu. Apoi, atunci când s-a ridicat pentru a-şi întinde pătura ca să doarmă, a observat un călăreţ venind din nord-vest, după care acesta s-a oprit dintr-o dată la o cotitură a potecii. La vreo cincizeci de metri.

Călăreţul acela a avut o ezitare foarte scurtă înainte de a îndemna calul să pornească mai departe. Hilkija a recunoscut în el un metis. El s-a încordat, a lăsat să cadă pe pământ un colţ de pătură, ţinându-l pe celălalt

la înălţimea taliei. Se trezise în el acea veche teamă care-l stăpânea din ziua când Sam fusese bătut rău de tot de către un metis. Ascuns de privirea omului după pătura desfăcută, Hilkija şi-a tras încet cu mâna revolverul din toc şi a armat cocoşul armei dintr-o singură mişcare.

*

Metisul a mânat calul într-un trap uşor pe pista sinuoasă.. În mod evident, omul se găsea pe aceste locuri pentru prima oară în viaţă ; asta se vedea cu uşurinţă după mersul domol pe care îl impunea calului, luându-şi timp ca să privească în jurul lui. Avea faţa osoasă, fruntea dreaptă şi pomeţii ieşiţi în afară, obrajii scobiţi sub părul aspru al bărbii. De sub pălăria de culoare nedefinită scăpa un păr cu şuviţe încâlcite, ce-i ascundeau urechile şi îi cădeau jos pe grumaz.. Fără a fi „frumos", avea o faţă de bărbat, dur, ciudat ; unul din acele chipuri ce se văd o dată şi nu se uită niciodată. Trebuia de cercetat un pic pentru a descoperi în trăsăturile sale ce era caracteristic. Ochii, erau ochii. Trebuia să revii la ei, la această privire clară, de un cenuşiu verzui şi apos, aproape severă. O privire într-adevăr deosebită la această figură de indian.

Cu siguranţă că metisul venea de departe. Părul negru al calului era acoperit de un praf roşcat. Acesta i se aşternea în straturi groase pe pantaloni şi începea să acopere pliurile din piele ale cizmelor cu carâmbi înalţi. Vesta indiană, croită grosolan din piele fără tiv jos, însă brodată şi cu ciucuri la mâneci, nu era deloc închisă. Ea flutura liberă, descoperind o cămaşă din lână albastră, desfăcută larg pe un piept cafeniu, pe care sudoarea desena şiruri şerpuitoare pe pelicula prăfuită. La şoldul drept, în tocul de la centură, se afla un remington de dimensiuni impresionante. În plus, mijlocul îi era înconjurat de un bici din piele împletită.

Metisul a urmat liziera pădurii; fără a o

vedea cu adevărat. El nu avea ochi decât pentru potecă. Apoi deodată pădurea s-a terminat. În această clipă a observat culmea unei înălţimi mai mari. Judecând că nu va reuşi calul său să străbată întinderea ce i se deschidea în faţă, a plesnit din limbă şi a dat pinteni...Astfel, a galopat până când cerul s-a roşit. După asta, simţurile i-au slăbit şi a luat-o aproape în unghi drept spre o îngrămădire confuză de vegetaţie. Atunci, el a văzut un om la marginea drumului, sub un boschet de pini piperniciţi. Luat prin surprindere, a şovăit o secundă, o scurtă secundă, înainte de a îndemna calul să înainteze.

Cel din faţa lui era un tip lung, cu îmbrăcăminte din serj murdar de praf. Avea chipul osos, barba roşie şi părul de pe cap de aceeaşi culoare. Acesta a rămas un moment încremenit, cu pătura gata de întins ţinută în mâna stângă. Apoi s-a ridicat şi pătura s-a întins până la pământ, acoperindu-i cealaltă mână.

Metisul n-a încetinit mersul calului. Dacă intenţiona să facă vreun gest, el nu lăsa defel să pară. Doar o rapidă sclipire în privirea de culoarea apei...Mâna lui dreaptă era dusă la jumătatea corpului, deschisă uşor şi cu stânga a oprit calul. Dreapta i-a căzut neglijent spre centură, la câteva degete de patul remingtonului.

- Hei ! a spus el cu un surâs rapid.

El a văzut ridicătura într-un pliu al păturii, la nivelul mijlocului omului. Putea să-i observe braţul drept, puţin îndepărtat de corp, spre spate. Dacă omul trebuia să tragă, el avea s-o facă fără să i se mişte trăsăturile feţii şi pătura ar fi sărit străpunsă de detunătura armei...

- Hei ! i-a răspuns omul cu părul roşu.

Nu părea periculos. Nimic din faţa sa nu exprima duşmănie, nici mânie...Metisul s-a lăsat examinat cu grijă. De-acum părea sigur că omul nu va trage, mărginindu-se să asculte, cu privirea ştearsă, pe omul din faţa lui.

- Am făcut un marş cam de lung, prietene, şi am nevoie de odihnă...pot să mă alătur la bivuacul tău ?

Mereu nemişcat, celălalt îi supraveghea cel mai mic gest, nesigur încă. I-a răspuns rece :

- N-am bivuac. Tu îl vezi.

- Mi-ar plăcea să aprind un foc, a spus metisul. Noptile de pe aici sunt răcoroase.

- Cunoşti noptile de pe aici ?

Metisul a zâmbit :

- Se vede totuşi după accent, hai ? Da, nu sunt de pe aici.

- Nimic nu te împiedică să te instalezi, a spus omul, posac.

Metisul a clătinat din cap în semn de mulţumire. A coborât încet de pe cal, l-a dus sub pini şi l-a împiedicat. Apoi s-a reîntors aducând şi un braţ de lemne pentru foc. De această dată el l-a văzut pe om, din colţul ochiului, că-şi ţinea ambele mâini încrucişate pe genunchii descoperiţi, pe pătura întinsă jos. În ochii i-a ţâşnit o sclipire :

- Am nişte carne uscată, a spus el. te interesează ?

Omul a încercat un surâs, o grimasă, apoi ochii i s-au îndreptat spre foc. După o clipă a răspuns :

- Am şi eu cafea şi o cafetieră pe la oblâncul şeii...asta-i totul.

- Asta e foarte bine.

Erau alături, fiecare cu braţele în jurul genunchilor şi ochii fixaţi în foc.

- Voi merge spre sud pe această pistă, a spus metisul.

- Unde ?

- În Florida.

- E cam departe...

Metisul a clătinat din cap suspinând. El s-a

ridicat, a scotocit într-un buzunar al şeii şi a scos un pachet fără fărmă înfăşurat într-o pânză. Când s-a reîntors, Hilkija pusese la fiert cafetiera. S-au ghemuit în acelaşi timp, făcând acelaşi gest pentru a-şi desface bluzele. Metisul a desfăcut pachetul şi a tăiat feliile carne uscată. Hilkija i-a oferit bidonul. Metisul a băut, după care i l-a înapoiat. A băut şi Hilkija. apoi a pus jos bidonul. Cu un ochi la foc şi cu altul la umbra metisului, a spus :

. Şi eu am să merg spre sud, însă nu prea departe... La Sanwooten.

- Ce-i aceasta :

- Un oraş. În sfârşit, un oraş mic. Am câteva treburi de rezolvat pe acolo.

Metisul a amestecat conştiincios o îmbucătură şi a întrebat ?

- E departe ?

- La vreo douăsprezece mile. Aproximativ.

- Dacă vrei, te duc mâine până acolo. Poate e în drumul meu.

- Dacă mergi spre sud, este în drumul tău.

Metisul a scuipat un capăt de tendon tare şi a aruncat o cracă în foc. Apoi şi-a întors spre om trăsăturile sale osoase şi brăzdate.

- Mă numesc Dylan Stark, a spus el. Vom face o bucată de drum împreună.

Pentru prima oară Hilkija a schiţat un surâs adevărat.

- Asta mă va ajuta mult, a recunoscut el.

Şi încă o ezitare lungă...

-Eu mă numesc Hilkija Britton. Dar mi se spune şi Kija, e mai simplu.

-E un nume ca toate altele, a spus Dylan. El nu se remarcă decât abia atunci când tu îţi scoţi revolverul...

Surâsul s-a întipărit pe buzele lui Hilkija

după un moment foarte lung, când a acceptat să înţeleagă gluma.

S-a lăsat noaptea şi Dylan şi-a trecut-o nedormind decât cu un ochi, culcat lângă acest om ciudat întâlnit la marginea potecii. Şi asta se petrecea la fel cu cel întins alături de un metis apărut dintr-o dată, prea nepotrivit pentru o fire bănuitoare.

*

Zorile au retras umbrele spre răsărit, dând la iveală contururile deformate ale colinelor. Dylan a băut o înghiţitură de apă din bidon, l-a scuturat şi şi-a turnat restul de lichid pe faţă. Calul, trezit şi el, începuse să pască iarba spoită cu roşu. Dylan i-a aruncat o privire, apoi atenţia i s-a îndreptat spre corpul lui Kija, încă înfăşurat în pătură. A suspinat. Cine era acest om ?.Ce împrejurări îl împinseseră până aici, în plină tristeţe ?

S-a apucat să facă un foc. După multe încercări, lemnul umezit de noapte s-a decis să accepte flacăra. Dylan a luat cafetiera, a verificat dacă ea mai conţinea ceva ce ar încălzi stomacul şi a pus-o la foc. El s-a ridicat pentru a-şi trezi tovarăşul, tocmai în momentul când acesta îşi arunca pătura şi se ridica, buimac..

- Hello ! a rostit Dylan.

Kija a clipit din ochi şi a rămas o clipă surprins, adunându-şi în cap toate amintirile din ajun.

- Ha ! a exclamat el. Eşti deja în picioare ?

Dylan a confirmat din cap, apoi s-a aşezat pe vine, a scos un tăciune şi şi-a aprins un rulou de tutun. A tras câteva fumuri înainte de a vorbi :

- Desigur, nu ne vom grăbi. Ai spus zece mile ?

- În jur.

- Vom bea un pic de cafea şi apoi ne vom pune la drum, ce zici ?

- All right.

Dylan a înşeuat calul, a rulat pătura şi a fixat-o în spate. A prins lucrurile sale şi cele ale lui Kija la oblânc.. S-a înălţat în şa :

- Gata?

Din câteva lovituri de cizmă, Kija a împrăştiat şi a stins rămăşiţele focului. A luat şaua şi i-a întins-o lui Dylan. Acesta i-a oferit timp să urce şi el pe crupă, dându-i ajutor.. Apoi, metisul Dylan Stark a mânat calul pe poteca cu hârtoape şi umedă.

Câtă vreme a durat mersul pe coline, cei doi oameni n-au schimbat nici o vorbă. Soarele urca mereu şi o oră mai târziu, peisajul s-a schimbat dintr-o dată. În faţă s-a deschis larg o câmpie mărginită în depărtare de nişte coline vagi, albăstrui.

- Iată, aceasta-i Luisiana, a spus Kija. A lăsat să urmeze un pic de tăcere, adăugând deodată pe un ton hotărât :

- Sanwooten se află acolo, în spatele pădurii de pini. Într-o oră vom fi la ţintă, a spus Dylon.

Kija Britton a scrâşnit din dinţi ; el îşi amintea din trecut, dar acum câmpul se schimbase ! A recunoscut totuşi pădurea de pini jigăriţi. Dincolo de ea Sam Blooden poseda un petic de pământ. Mic de tot şi productiv, pe care-l cultiva pe jumătate cu porumb şi jumătate cu bumbac. Dumnezeule ! cât ţinea la el !

Deodată Kija s-a încruntat. Era deci adevărat ceea ce i se spuse : în spatele boschetelor dispăruse parcela de pământ al lui Sam. În locul ei o arătură întinsă cât vedeai cu ochii !

Şi-a strâns maxilarele. Revedea capul frumos al lui Mavos Hicklebery, drept pe cal, în mijlocul zbirilor săi...

Kija a şovăit multă vreme. În cele din urmă nu s-a putut reţine şi a făcut un semn cu mâna pe spate lui Dylan.

- Hei ! ce este ?

- Am ajuns unde trebuie, a spus Kija. Am să cobor aici,

Dylan şi-a încreţit fruntea. Nu s-a întors, continuând să fixeze pădurea însorită şi drumeagul ce continua drept înainte.

- De ce aici ? a întrebat el. Pot să te duc până în oraş

Din tonul vocii lui Kija străbătea o nuanţă de iritare când i-a răspuns :

- Tu mergi spre sud. Priveşte, pista duce drept înainte.

- Unde este Sanwooten ?

- În dosul pădurii. Trebuie de părăsit pista şi de continuat până acolo vreo jumătate de milă.

- Nu contează pentru mine vreo jumătate de milă, a spus Dylan.

A dat din nou pinteni, când vocea lui Kija a izbucnit din nou :

- Pot să fac drumul pe picioarele mele !

De această dată Dylan s-a întors în şa examinând cu răceală chipul lui Kija. O clipă cei doi s-au măsurat din priviri, apoi Kija şi-a întors faţa.

- Scuză-mă, a spus gâfâind. Ar fi poate bine să cunosc nodul de a-ţi mulţumi...

- Deloc ! a reluat Dylan. Orice ai spune, însă nici un fel de „merci".

S-a întors cu intenţia de a desprinde bagajul lui Kija :

- Poţi să cobori, dacă ţii numaidecât.

Kija a mormăit ceva de neînţeles şi a încercat să se apere :

- De-abia dacă ai găsi să-ţi uzi gâtlejul în acest oraş...Dacă cobori spre sud, trecând prin Sanwooten vei face un ocol prea mare.

Din nou Dylan i-a făcut față pe șleau. Și-a pironit privirea în cea a lui Kija și i-a spus încet :

- Ai acolo vreo lovitură murdară ?

Celălalt n-a clintit din ochi. După ce a păstrat un moment de tăcere, a clătinat negativ din cap. Prin ochii-a trecut o sclipire veselă. Poate că-și dădea seama că nu avea de ce să se teamă de metis. Poate că, pur și simplu, șovăia să-l amestece în treburile sale...

- Nu ! a negat el.

- Atunci, ești așteptat de cineva acolo ? a încercat Dylan.

Kija a continuat același joc :

- Nu, deloc.

El și-a lăsat repede ochii în jos...și i-a ridicat. Nu mai dădea impresia de a se feri de ceva.

- Nimic din toate acestea, a spus el încetișor. Iată, sunt doi ani de când am părăsit Sanwootenul. Astăzi mă reîntorc.

- Vrei să fii singur pentru a-ți reface cunoștințele ?

- Nu, a spus el și a adăugat : Sunt doi ani de când am plecat și acum mă reîntorc...Poate că ar fi mai bine pentru tine să nu fii văzut intrând în oraș în compania mea.

- Ai furat cumva ? l-a întrebat Dylan cu blândețe, deși știa că nu.

Kija i-a confirmat convingerea.

- Ai ucis ?

- Poate că ar fi trebuit, a spus Kija.

Atunci Dylan a zâmbit. S-a scărpinat neglijent pe frunte și l-a asigurat :

- Drumul meu spre sud va putea să suporte o cotitură, ți-am mai spus-o.

Și a dat pinteni calului.

Două minute mai târziu ei au depășit

pădurea şi în faţa ochilor li s-a oferit Sanwootenul.

- Pentru ce faci asta ? l-a întrebat Kija. Nu ţi-am cerut-o defel.

Dylan a zâmbit amuzat şi un pic ironic :

- Ştiu eu de ce.

Fără să-l cunoască pe acest om din acest loc, fără să ştie ceva, Dylan avea o vagă şi simplă intuiţie. Surprindea în vorbele lui Kija un simţământ pentru „dreptate".

CAP. II. DISTINSUL MISTER HICKLEBERY

Era greu să nunești Sanwootenul oraş fără să zâmbeşti. Drumul care ducea la el nu era altceva decât nişte făgaşe adânci lăsate în pământ de roţile carelor.

Sanwootenul se întindea în lungime .Fără cea mai mică preocupare pentru cochetărie. În el nu trăiau mai mulţi de vreo sută de locuitori, din care doar vreo zece se străduiau să merite galoanele de burghezi. Patru clădiri din cărămidă, singurele, se înşirau în linie, cu ferestrele şi uşile deschise pe presupusa stradă şi imensitatea câmpului. Într-una se afla comerţul cu pâine, apoi se ridica înspre nord general Store, urmată de hotel şi în sfârşit, biroul de comerţ al primăriei

În spatele acestui şir de case din cărămidă roşie se afla o grămadă confuză de cabane din lemn.

În nordul "oraşului" se înălţau hangarele de depozitare şi pământul din jur era acoperit cu grămezi de frunze de porumb în putrefacţie Şi asta de ani de zile.

Aşezat în faţa potcovăriei cu un mucos de copil, Jack Monolyo privea câmpurile şi oamenii de pe el care lucrau la arat. Soarele cădea aproape drept. Jack Monolyo avea vreo patruzeci de ani. Copilul avea treizeci şi cinci de luni. La Sanwooten era numit Jack nebunul. El era singurul care n-a acceptat niciodată să lucreze pentru

Hicklebery. Prefera să crape de foame, spunea el, cultivând peticul său de pământ, sau rătăcind prin pădure cu puşca în mână.

În ziua aceea, la un moment dat, Bing Stenton şi-a părăsit maghernița cu ciocanul în mână şi a venit să facă cu Jack o leacă de şuetă.

Strada, acest soi de urmă noroioasă ce mărginea casele, era pustie. Doar în faţa hotelului-bar, un cal roşu era legat de bara instalată în acest scop. Jack, care era pe cale să prezică o recoltă bună de porumb, s-a oprit în mijlocul frazei. Intrigat, Bing a privit şi el în direcţia pistei. Ei au urmărit împreună înaintarea călăreţului şi n-au văzut prea curând că se aflau de fapt doi oameni pe un singur cal...

Calul negru a trecut la pas prin faţa lor, continuându-şi mersul. S-a oprit în faţa hotelului-bar şi oamenii au sărit jos. Cel de al doilea purta o şa pe umeri.. Au intrat apoi amândoi în local.

În sfârşit, Jack a spus cu o voce ciudată :

- Bing, l-ai văzut pe acest om ?

- L-am văzut.

Jack Monolyo a surâs şi a reluat :

- Tipul acela este Hilkija Britton,

- Kija ! Da, mi-l amintesc. Dumnezeule ! Dar celălalt tip ?

- Nu ştiu, a răspuns Jack. Însă Kija a revenit, iar el e un om curajos !...

Holul de primire al hotelului şi salonul nu formau decât o unică încăpere. Un singur om ocupa barul când Dylan şi Kija au intrat.

- Ţi-e sete ? l-a întrebat Dylan.

Kija a dat din cap şi şi-a pus şaua la piciorul barului.

Barmanul s-a apropiat. Încă ameţit, Kija l-a lăsat pe tovarăşul său să comande bere. Deodată a băgat

de seamă că Dylan lasă o monedă pe tejghea şi se interesează :

- Se poate închiria o cameră ?

Barmanul şi-a ridicat privirea

- Pe cât timp ?

- Fără o durată precisă.

- Am o cameră cu două paturi la numărul şapte, a spus barmanul. Şi morocănos, i-a întins o cheie agăţată la tablou.

- Să mergem, a spus Dylan.

Barmanul le-a strigat că nu se puteau urca cu şeile în camere...şi a rămas foarte uimit când Kija s-a supus punând greoiul obiect pe tejghea.

Intrând în camera cu numărul şapte, metisul a aruncat o privire pe o pancartă de carton prinsă într-un cui pe perete, lângă uşă :

- Cred că barmanul nu ştie să citească, a fost de părere el.

„Interzis mulatrilor, negrilor sau metişilor", scria pe hârtia aceea de cel mai perfect prost gust.

Ostenit, Kija s-a aşezat pe un scaun, întorcându-se gânditor cu spatele la Dylan. A rămas aşa un timp îndelungat. Apoi, în sfârşit, fără a se mişca, s-a hotărât să vorbească :

- Asta nu poate dura mult, Stark. Îmi trebuie un cal. Tu ai venit şi te afli aici. Nu te cunosc, totuşi am să te întreb ceva ce o să-ţi pară o nebunie...

- Okay, spune.

- Poţi să mă împrumuţi cu ceva ca să-mi cumpăr un cal. Cel mai bine s-ar putea cumpăra la potcovărie. Dar nu-ţi garantez că ţi-i voi înapoia datoria.

- Cât valorează un cal pe aici ?

Kija a sărit în sus şi s-a întors :

- Vrei să faci asta ?

- Cât costă ?

...patruzeci de dolari, poate.

Dylan s-a ridicat şi a mers spre uşă. Înainte de a o deschide, s-a întors :

- Pot, a spus el şi a luat-o spre potcovărie.

*

Abia ieşise Dylan din salon, că Kija a coborât şi el jos.

- Hei ! l-a strigat barmanul.

Kija s-a oprit, s-a întors şi l-a întrebat din priviri.

Omul i-a arătat o pancartă roşie dintre două sticle.

- Poate nu cunoşti să citeşti, a zis el. Ştii, prietenul dumnitale nu-i prea deschis la culoare...Nu spun asta de capul meu, află că ...Mister Hicklebery nu va fi mulţumit.

- Cine ?

- Mister Hicklebery ; el este proprietarul localului. El este aici primar...în sfârşit, este totul aici.

- Îmi iau responsabilitatea. Dacă domnul de aici îţi va reproşa, spune-i să vorbească despre asta cu Hilkija Britton.

- Cine este acesta ?

- Eu. Mă cunoaşte, apoi a ieşit.

L-a regăsit pe Dylan în baraca potcovăriei, într-o discuţie aprinsă cu Bing..

- Bună, Bing ! s-a adresat fierarului

- Salut Kija ! a mormăit Bing. Te-ai întors ?

Dylan a scos o ţigară din buzunar şi a aprins-o. Fumând, el a spus :

- Bing mi-a zis că nu mai există nici un cal pe aici.

Bing a înălţat neputincios din umeri. Părea copleşit de neputinţă. Apoi, foarte repede, cu multă energie, el s-a dezlănţuit :

- Dacă vrei, să mergem acolo, la coral, unde sunt ţinuţi caii...

- Dylan...

- Da ?

- Du-te cu Bing, dacă poţi. Ne vom regăsi aici.

A privit o clipă după cei doi oameni ce se îndepărtau, până când au dispărut printre cabanele de scânduri, apoi s-a întors. În apropiere, Jack Monolyo, după un timp îndelungat s-a hotărât să vorbească.

- Mă recunoşti ? i s-a adresat el lui Kija.

- Sigur. Mă întreb numai ce faci pe aici,. Ce ai putea să meştereşti aşezat pe pământul gol...aceasta-i fiul tău ?

Jack Monolyo a luat un pumn de ţărână de jos şi a lăsat-o să se scurgă printre degete.

- De ce sunt aşezat aici în praf ? a spus el, Copilul nu mă are decât pe mine. Soţia este moartă. De acum doi ani. Am să-ţi povestesc, Kija. Dar nu te lăsa cuprins de mânie în faţa micuţului, la ceea ce ai să auzi. Să nu faci nimic, să nu spui nimic în faţa lui.

Kija a dat din cap, rezemându-se de nicovală

- Continuă.

Jack şi-a coborât privirea, privindu-şi mâinile care scormoneau pământul. Şi apoi a început să povestească :

- Când Hicklebery şi-a cumpărat vite, s-a instalat aproape imediat în ferma părăsită de Sam. Apoi a trebuit să vândă o parte, sau nu ştiu ce altceva, şi şi-a cumpărat alte animale, pe care apoi le-a revândut. Şi astfel şi-a făcut rost de o mulţime de bani până la sfârşitul războiului. Ştii cum eram noi aici mai înainte, fiecare cu peticul lui de pământ. El şi-a putut permite să cumpere aceste parcele şi... cea mai mare parte din oameni erau foarte mulţumiţi, iar cei mai mulţi au devenit muncitori

agricoli. Afară de mine. Pământul ce-l stăpâneam era cel al bunicului şi al tatălui meu şi nu l-am vândut. Atunci el mi-a închis canalul de irigaţie pe care îl cumpărase. El mi-a făcut viaţa amară. Era apa lui şi eu nu puteam s-o plătesc...Asta n-a putut să suporte soţia mea. Ea a murit...şi el...a venit la înmormântare ca să-mi prezinte regrete. Nu-i voi ierta niciodată...

Pe Kija l-a cuprins mânia :

- El n-a cumpărat niciodată animalele lui Sam. I le-a confiscat...după legea lui, aşa cum a crezut. În acelaşi fel l-a ucis şi pe Sam, ruinându-l. Însă nu s-a ştiut şi nu s-a putut face nimic. Eu am aflat prea târziu.

Jack şi-a ridicat capul :

- Într-o zi pământul meu va fi irigat din nou...Într-o zi toţi vor avea iarăşi ogoarele.

- Ce vrei să spui ?

Ochii întunecaţi ai lui Monolyo străluceau. S-a ridicat :

- Eram foarte singur, dar nu şi acum.

Kija şi-a dres glasul :

- Trebuie să-i văd pe toţi oamenii.

- Nu merge la ei ! a spus brusc Jack. Mai întâi, sunt cu toţii la câmp. Apoi, nu-i cunoşti pe nici unul ; sunt încă duşi de nas şi se socotesc foarte satisfăcuţi că lucrează pentru el. Negrii, ca şi albii, se află la aceeaşi firmă. Aceasta-i singura lor sursă de existenţă.

- Voi merge să-l văd pe Malwo.

Jack a negat din cap :

- Malwo nu mai este şerif. A plecat schimbat din post. I-a luat locul un tip de-al lui Hicklebery. Unul numit Vernes. Nu vei putea face nimic cu acesta.

- Trebuie totuşi să-l găsesc măcar pe el...înainte de a porni împotriva lui Hicklebery.

- Atunci, fă-o repede. Tipul din salon, Belett, a plecat repede după sosirea ta. Nu l-ai recunoscut ?

- L-am recunoscut, dar trebuie să-mi regăsesc oraşul.

- Merg cu tine. Trebuie ca tu să mă lămureşti mai bine despre această afacere... de doi ani aştept să mi se explice.

- Vino, i-a spus Kija.

Micuţul i-a urmat.

*

A fost de ajuns un singur cuvânt, un strigăt :

- S-a reîntors Hilkija I

Privirea lui Mavos Hicklebery s-a întunecat deodată şi a încetat să mestece. N-a avut nici măcar timp să dea drumul la o înjurătură :Belett intrase ca o rafală de vânt, lansând noutatea.

Mavos Hicklebery şi-a şters degetele cu şervetul imaculat de pe genunchi. Era un om înalt, puternic şi pedant. Avea privirea aspră şi ţinuta unui ins obişnuit să trăiască pe picior mare. Părul grizonat al celor cincizeci de ani ai săi îi conferea aerul unei reale noblețe. Chipul îi era grav şi ras la sânge, cu favoriţi roşiatici, ale căror capete mergeau până la colţul buzelor. Chiar şi atunci când lucra printre boari, Hicklebery găsea mijlocul de a rămâne elegant.

- Explică, explică clar, Belett.

Acesta s-a supus pe loc. El a spus cum îl întâlnise pe Hilkija, în ce loc şi când. A povestit că-l însoţea un metis, dându-şi părerea ce gândea despre acest om.

- Ai vorbit despre asta cu careva ? l-a întrebat deodată.

- Nu. Am galopat de-a dreptul încoace. Voiam să vă spun cât mai repede cu putinţă.

- Bine. Adu-i aici pe Skodenko, Bryman şi Slowe, dar nu le spune nimic.

După o vreme s-a auzit o bătaie în uşă.

- Da !

- Iată-i, şefule, a spus Belett.

Îl urmau trei bărbaţi îmbrăcaţi în haine din piele ce răspândeau un puternic miros de vite. Unul din ei, cel mai înalt, avea faţa brună de metis, ochii gălbui şi vicleni. Părul negru îi cădea buclat pe umeri. Ceilalţi doi erau de înălţime asemănătoare şi dacă unul purta o agresivă barbă blondă, celălalt era mai ras.

- Tu poţi pleca, Belett, a poruncit Mavos şi nici un cuvânt, să nu uiţi.

- S-a întors Hilkija Britton, li s-a adresat încetişor Hicklebery. În momentul de faţă se află la Samwooten, în compania unui metis.

Din privirea lui Skodenko a dispărut surâsul. Slowe a lăsat să-i scape un mârâit surd.

- Ce se poate face ? s-a neliniştit şi Bryman.

- Trebuie convins că aceste locuri nu sunt prea bune pentru el. Asta-i totul. Va trebui să plece de bună voie, altfel...

- Am înţeles i-a aruncat-o Skodenko şi s-a ridicat.

- Un moment ! l-a oprit Hicklebery...Poate că se ştie, poate că s-a vorbit deja. În acest caz, va trebui ca spusele mele să ajungă la el. Dacă nu vrea să plece, aranjează ca alţii decât noi să-l silească să o facă. Părerea mea este că Britton nu-i un cetăţean bun...

Skodenko a făcut din ochi.

- All right ! Şi...celălalt ?

- Ei sunt împreună, a spus Hicklebery.

- De acord.

Şi au ieşit fără a-şi pune scaunele la loc...

În acest timp Dylan se reîntorsese la potcovărie, unde a rămas o vreme ca să-l ajute pe Bing să-i pună potcoave calului. După ce a terminat, şi-a lăsat calul acolo şi a hotărât să ia masa la hotel. A urcat în

cameră, uşor neliniştit de dispariţia lui Kija. Era ciudat. N-a avut timp, întinzându-se pe patul său, să reflecteze la asta : după trei minute era toropit.

...Pe la mijlocul după-amiezii, în faţa hotelului au sosit trei călăreţi. Au sărit toţi trei deodată jos.. Skodenko era în frunte.. De la barman au aflat numărul camerei şi de existenţa metisului. după care Skodenko a făcut un semn camarazilor săi.

- Să mergem, a spus el. Mai întâi vom începe cu acesta.

Dylan s-a trezit şi a sărit, cu convingerea că dormise o eternitate. La urechi i-au ajuns nişte voci şi pe neaşteptate uşa încăperii s-a deschis cu violenţă, lăsând să intre trei oameni.

- Ce-i cu asta...a încercat să întrebe Dylan.

- Shut up ! a strigat Skodenko. Aşează-te pe pat şi nu mişca. Avem de discutat. Mai întâi de toate, va trebui să te gonim : metişii nu sunt admişi aici.

- Şi tu ? a rânjit Dylan.

- În realitate am venit pentru a te face să înţelegi că n-ar fi trebuit niciodată să-l întâlneşti pe Britton.

Brusc, Skodenko s-a oprit Foarte repede. Nu-şi terminase încă gesticulaţia când a primit o lovitură de la Dylan. O lovitură de pumn în plină faţă, care l-a făcut să se prăbuşească în braţele lui Bryman.

Şi-a revenit imediat şi s-a aruncat în acelaşi timp cu Slowe, împiedicându-se unul de altul. Dylan era lovit, dar şi jenat la rândul lui de spaţiul restrâns al încăperii. El a apucat un cuier, dublându-şi focul asupra atacatorilor. Apoi, a mai lovit la întâmplare, răcnind cât putea. Retrăgându-se spre fereastră, a întins mâna spre revolverul ce se clătina la centură...dar n-a reuşit. O lovitură formidabilă l-a întins pe jos pentru o secundă. S-a simţit ridicat, înfăşurat în plasa de ţânţari şi tras înainte.

Într-o străfulgerare, a văzut faţa însângerată şi contorsionată a lui Skodenko aplecată asupra sa gâfâitoare, plină de ură. Şi a simţit o durere surdă şi brutală sub coşul pieptului. De două ori...şi apoi de mai multe. Însă în realitate nu le mai simţea decât pe cele două

Se aşternuse o pâclă roşie în faţa ochilor săi.

Împleticindu-se, cu răsuflarea tăiată, a încercat să scape, să mai lovească cu pumnii lipsiţi de putere. Avea ochii închişi şi gura nemăsurat de larg deschisă, încercând să-şi recapete respiraţia.. Nu l-a văzut pe Slowe sărind de sub pat, unde se ascunsese. . Lovitura lui cu patul puştii l-a nimerit drept în faţă. A *auzit* plesnindu-i pielea, în liniştea stranie cei bâzâia în urechi. Şi n-a mai ştiut nimic.

- Opreşte ! a strigat Skodenko.

Gâfâind. el l-a mai menţinut o clipă în pumni pe Dylan, leşinat., apoi s-a odihnit pe pat. Corpul nemişcat a mai săltat o dată sau de două ori la picioarele lui Slowe.

Skodenko a scuipat roşu.

- Să mergem ! a spus el.

L-a prins pe Dylan de centură, l-a tras spre el. din două mişcări şi l-a aruncat pe umeri.

- Şi Britton ? a întrebat Slowe.

- Dracul ştie unde este ! Oricum, când îl va vedea, va afla ce-l aşteaptă.

Afară ei au aruncat corpul inert în mijlocul drumului, fără a rosti un cuvânt, sub privirea ipocrită a barmanului. Apoi au urcat pe cai şi i-au mânat spre clădirea primăriei. Acolo a intrat Skodenko. Cinci minute mai târziu, a ieşit...După asta, toţi trei au pornit spre nord, printre câmpurile arate.

După ce călăreţi au ajuns destul de departe, Bing şi-a pus mantaua pe nicovală. Jack Monolyo s-a ridicat şi a aruncat o privire rapidă către fierar.

Copilaşul îl privea pe metisul din mijlocul drumului desfundat.

Cei doi s-au repezit fără să rostească un cuvânt. Jack Monolyo a îngenuncheat lângă Dylan şi l-a întors. S-a strâmbat când i-a văzut periculoasa tăietură de pe pometul obrazului.

- Să-l luăm, a spus Bing.

I-au transportat corpul într-o anexă a forjei şi l-au culcat pe o grămadă de saci, la umbră. Bing a adus găleata cu apă pentru călit, cu care i-a făcut comprese.

...În potcovărie se aflase doar calul lui Dylan. Îndată după-amiază, Kija nu putuse să reziste : el îl încălecase. Ţinea numaidecât să vadă ce se întâmplase cu vechea fermă a lui Sam Blooden...

Lucrătorii se reîntorceau de la câmp în grupuri de trei sau patru, cu săpăligile în spate. Vorbeau puţin, cu voce înceată. Kija venea şi el cu ei. Mergea pe jos ţinându-şi calul de căpăstru. Îi asculta vorbind. I-a văzut întâlnindu-şi copiii sau femeile ce le ieşiseră înainte şi reluându-şi împreună mersul.

Dăduse de casa lui Hicklebery, acolo unde se ridica altădată cea a lui Sam...Ascuns multă vreme într-un boschet, privise această casă cuprins de mânie. Apoi a plecat şi îi întâlnise pe oameni. Oameni care nu se plângeau decât lui şi care spuneau : „Nu te lăsa, Kija !" şi care şovăiau înainte de a-i vorbi.

La intrarea în oraş i-a lăsat şi a luat-o spre potcovărie pierdut în gânduri. Nu l-a văzut imediat pe Bing Când acesta a apărut şi observându-i gesturile, şi-a grăbit paşii.

- Ei bine, ce este, Bing ?

- Vino !

Dylan era culcat pe saci, sprijinit pe un cot. Cu o mână ţinea o cârpă umedă pe obraz...A încercat să zâmbească pentru a-l linişti pe Kija înlemnit de

surprindere.

Kija i-a privit pe rând pe Bing, şi pe Jack Monolyo, apoi pe Dylan. Copilaşul stătea cuminte pe o găleată răsturnată.

- Cine ţi-a făcut asta ? a răcnit Kija, cu pumnii strânşi.

A şovăit, s-a apropiat de Dylan şi s-a lăsat pe vine.. În afară de ură, în ochi i se citea o emoţie de nespus

- Skodenko, Bryman şi Slowe, i-a indicat Bing. Oamenii lui Hicklebery.

Dylan s-a ridicat şi s-a sprijinit de peretele cocioabei. Se întuneca. Prin uşă se putea vedea câmpul până la orizontul roşu. Dylan şi-a îndepărtat compresa şi a îndoit-o înainte de a o repune pe ochiul umflat.

CAP. III. CIREADA RĂZBUNĂTOARE

- Ce ţi-au imputat cei trei ? l-a întrebat Kiji pe Dylan.

Dylan a făcut un gest vag cu mâna :

- Un cântec banal : că tu eşti un om foarte periculos şi că-i rău să mă găsesc în compania ta. Că în acest loc nu-i dorită prezenţa ta. În sfârşit, a continuat Dylan, mi-au vorbit de un oarecare Hicklebery. Se părea că ţineau foarte mult să afle ce cunosc eu despre acest om...Şi pentru a mă convinge că nu eram bine venit, ei au început dansul...

Kija era sprijinit de perete, lăsându-l pe Dylan între Jack Monolyo şi el. Bing se aşezase cu o fesă pe nicovala lui.

- Ar fi trebuit să-ţi spun mai de mult, a regretat Kija, însă nu m-am aşteptat ca totul să se desfăşoare atât de repede.

- Totuşi, a întrebat Dylan, cine este acest Hicklebery ?

Kija a oftat. I-a privit pe Jack, pe copil, apoi pe Bing. În cele din urmă a început :

- Sam Blooden avea o fermă pe aici, acolo sus, după coline. Era un om de ispravă, care n-ar fi făcut rău nici măcar unei muşte. Lucram la el în calitate de şef al cowboylor şi ne înţelegeam foarte bine.

Poseda un câmp, ca toată lumea de pe aici. Însă la ceea ce ţinea Sam îndeosebi erau vitele. Avea poate cele mai frumoase vite din toată Luisiana, peste cinci sute de capete.

Şi apoi a pornit războiul de secesiune. şi lucrurile au început să meargă din ce în ce mai rău. Şi într-o zi au venit vreo douăzeci de soldaţi, pe care nu-i văzusem niciodată. În fruntea lor era un căpitan mare la trup. Purta o uniformă destul de murdară. Acesta s-a prezentat, numindu-se Mavos Hicklebery., din regimentul 33 din Luisiana... El ne-a anunţat că avea ordin de a rechiziţiona vite.

Sam, a început să urle şi a sărit ca un turbat asupra celui mai apropiat de el. şi l-a aruncat jos de pe cal. Am vrut să-l ajut, însă asupra noastră s-au îndreptat zeci de puşti. Ce se putea face împotriva a douăzeci de soldaţi împuterniciţi cu un ordin de rechiziţie, în timp ce militarul atacat, un metis, îl lovea pe Sam sub privirea indiferentă a căpitanului ?

N-a apucat să vadă plecarea cirezii. Noi l-am readus în simţiri pe Sam şi după o săptămână s-a angajat în rândurile yankeilor nordişti.

- L-ai mai revăzut după aceea ?

- Aşteptaţi, a spus Kija reluând povestirea :

- M-am angajat şi eu în rândurile nordiştilor şi am luptat....Apoi într-o zi unitatea mea a capturat o mulţime de sudişti în Georgia. Printre ei se afla un căpitan din regimentul 33 de cavalerie din Luisiana. Am vorbit cu el...era o întâmplare nemaipomenită...Omul m-a

asigurat pe onoarea lui că niciodată un căpitan cu acest nume n-a făcut parte din regimentul său.

Acum ştiam. Cunoşteam numele hoţului, ca şi al metisului care-l lovise pe Sam pentru că se opusese lui Mavos.

Până la urmă războiul s-a sfârşit. Am aflat atunci într-un birou din Little Rock că Sam Blooden murise în luptă ca un brav.

Îl uciseră ! Murise din pricina unui mârşav individ aflat în afara legii.

Iată deci ce s-a petrecut...

- Şi Hicklebery este aici, a spus Dylan.

Kija şi-a ridicat fruntea :

- Da, este aici, primar la Sanwooten. Am aflat un lucru acum câteva săptămâni la Arkansas : era bogat şi norocos ! Am aflat ce trai duce seniorul Hicklebery. Nimic nu i se reproşează, dimpotrivă ! La câteva luni după plecarea lui Sam el a venit şi s-a instalat aici. Avea bani, de pe urma vitelor ! Şi-a ridicat construcţii chiar pe locul fermei lui Sam M-am dus acolo ca să văd. Eram acolo când ai fost bătut. Am privit şi mi-am spus : „Nu se poate ! Nu-i cu putinţă ca totul de aici să fie a unui om atât de rău !" Şi m-am hotărât să mă gândesc serios la asta...Şi el care deja nu se mai simte sigur, şi-a trimis zbirii ca să te bată. Cu acel Skodenko în frunte, chiar acela care-l lovise cândva pe Sam...

Dylan tremura de mânie ascultând spusele lui Kija :

- Dar legea ?

Jack a surâs cu amărăciune :

- Aici legea este reprezentată de şeriful Vernes şi de judecătorul Allon. Doi oameni de-ai lui Hicklebery...Sanwootenul nu-i chiar un oraş. Este un punct în mijlocul câmpiilor şi colinelor.

- Eu m-am reîntors odată cu oamenii care

reveneau de la muncă, a continuat Kija.. Se părea că le era teamă de mine. Îşi aminteau că eram şeful cowboylor lui Sam Blooden, acela care se angajase ca să se bată cu sudiştii...I-am ascultat vorbind : sunt aproape fericiţi că lucrează pentru un altul. Bineînţeles, le părea rău un pic după ogoarele lor, însă nu-şi puneau problema că-şi vânduseră pământul lui Hicklebery...

Dylan a clătinat din cap ottând :

- Dumnezeule...

- Iată trista situaţie în care te-am băgat.

El şi-a înălţat privirea în întunericul din potcovărie :

- Pentru început, am să profit de ceea ce ştiu. Acum nu mai vreau altceva decât să-l dobor pe Hicklebery. Să-l nimicesc...să-l ruinez cum l-a ruinat pe Sam. Iată unde te afli, Stark. O să te coste că l-ai ajutat pe Hilkija Britton !

Dylan şi-a aruncat compresa. I-a privit pe Bing, tăcut ca o noapte de iarnă, pe Jack Monolyo şi pe copilul său din braţe. Apoi pe Kija.

- În ritmul în care decurg lucrurile, a spus el, cred că ar trebui să pornim la treabă repede, prieteni.

Bing s-a ridicat deodată, întrerupând acest ciudat taifas

- Şi trebuie de acţionat cât mai repede, băieţi. Iată-l pe Vernes

O secundă după asta, omul a încadrat uşa, proiectându-se pe fondul roşiatic al apusului. El atrăgea după sine o droaie de gură-cască.

După ce a aflat cu cine avea de-a face şi în urma unui schimb de cuvinte pe un ton liniştit cu cei prezenţi. el a spus ce avea de spus celor doi oameni proaspăt sosiţi la Sanwooten, silindu-se în mod evident să fie pe placul primarului său. :

- Să nu-mi faceţi greutăţi. Trebuie să părăsiţi

orașul într-o oră. Nu-mi plac indivizii de teapa voastră aici.

- Nici noi nu avem intenția să întârziem, i-a replicat dulceag Kija. Unde sunt caii noștri, Bing ?

Bing s-a îndepărtat.

Vernes n-a mai avut nimic de spus. Asigurat, el nu se îndoia nici o secundă că găsise doi oameni destul de calmi și înțelegători. Sub privirea lui severă, Dylan și Kija și-au încălecat caii.

- Bing, a spus Monolyo.

- Da ?

- Ai grijă de copil, vrei ?

Bing a înțeles. El l-a luat în brațele sale enorme pe copilul adormit, cu un gest ce te făcea să crezi că mânuia un cristal.

- All right, a spus el.

Jack Monolyo a sărit pe crupa calului, în urma lui Kija.. Gură-cască se îndepărtaseră și se lăsase liniștea.

Vernes îi vedea plecând spre nord, fără a înțelege, decepționat în sine, că totul se petrecuse destul de calm...

*

Mavos Hicklebery era neliniștit. Așezat singur la capătul mesei, cu privirea în gol, a fumat una după alta două țigări lungi și răsucite. Și-a băut cafeaua încet, cu înghițituri scurte.

Mavos nu-și putea controla îngrijorarea. Ea s-a născut la reîntoarcerea lui Skodenko, când acesta îi povestise despre întâlnirea cu metisul, tovarășul lui Britton. Niciodată Mavos nu se gândise cu adevărat la acesta și nu-i acordase nici o importanță. Or iată că omul venise. Știa ceva, avea vreo dovadă împotriva lui ?

N-a mai stat, s-a ridicat și a intrat în casă. În hol l-a strigat pe majordom și a ieșit din nou. La două

secunde după aceea, negrul era în faţa lui îndoit până la pământ

- Domn ?

- Skodenko, Bryman şi alţii. Îi vreau aici.

- Bine, domn !

*

După o milă parcursă peste câmpuri şi canale de irigaţii, a reapărut cărarea. În noaptea palidă, ea părea o scurgere lăptoasă, acoperită ici şi acolo cu pete de gazon îndărătnic.

-. Mai avem puţin şi sosim, a spus Jack Monolyo.

Luna pleşuvă răsărise bălăcindu-se în catifeaua întunecată a cerului.

Dylan nu se simţea deloc încordat sau neliniştit. Mai avea timp pentru asta. Sângele îi zvâcnea la tâmple şi-i producea durere la fiecare pulsaţie. Nu-şi amintea să fi căpătat o asemenea bătaie, afară de o singură dată la Siloam. Aici însă se găsea cu Kija Britton şi asta îi dădea un avânt ce-l făcea să se simtă de neînfrânt. Ceva cald îi trece prin inimă. Tot aici se auzea vocea calmă a lui Jack Monolyo şi se vedeau ochii mari ai copilaşului acestuia, ca şi faţa aspră a lui Kija cu părul său roşu ca un soare în agonie.

- Am ajuns ! a spus în sfârşit Monolyo.

Kija şi-a oprit calul la marginea pistei, ca să-i permită lui Dylan să ajungă lângă el.

- Acolo ! a arătat Jack cu degetul întins. Pământul meu sub ochii unei lepre inculte. Pământul meu mort ! Mort după doi ani, acoperit de buruieni, urzici şi mărăcini. Iată-l.

- Unde sunt stăvilarele canalului de irigaţie ? a întrebat Dylan.

Ei nu se consultaseră mai înainte, însă ştiau instinctiv cum aveau să acţioneze în noaptea acea.

Cei doi aşteptaseră această clipă cu dinţii descoperiţi. Şi sângele indian al lui Dylan Stark zvâcnea greu, cu zumzet, la tâmple ! Acel sânge care nu cunoştea decât omul liber ! . Care nu voia să curgă decât pentru libertate, sub toate formele ei. Acest sânge pulsa straşnic în pieptul metisului...

Ei ştiau că aveau să înceapă mai întâi cu stăvilarele... Jack Monolyo a indicat pădurícea de la capătul câmpului :

- Acela-i un pâlc de stejăriş. În spate, se vede de aici, se află un fel de colină. Pentru a evita acea colină cu creasta golaşă, poteca o ocoleşte uşor prin dreapta şi continuă apoi în noaptea de nepătruns.

Kija a scuipat jos.

- Am trecut pe aici în această dimineaţă. În spatele culmei începe îngrădirea animalelor lui Hicklebery.. Am văzut-o plină cu vreo sută de vite în interior ! Dacă nu mă înşel, există la poalele culmei , de cealaltă parte, o băltoacă de apă pentru vite.

- Exact, a confirmat Jack Monolyo. . Sursa de apă este tot acolo... şi stăvilarul !

- Sunt mulţi de pază la vite ? a întrebat Dylan.

Jack a ridicat din umeri în semn de ignoranţă

- Cu neputinţă de estimat. Doi, patru, sau poate mai mulţi. În orişice caz, vom şti curând. Trebuie să se afle chiar lângă punctul de apă : vitele îşi petrec acolo noaptea.

Dylan a clătinat din cap. A scrutat un moment spre culmea albăstruie şi goală, apoi a spus :

- Mergem acolo ?

Kija a consimţit :

- Ne vom lăsa caii în tufiş, a spus el, e mai prudent.

- Okay.

Chiar în aceeaşi vreme, la ordinul lui Mavos Hicklebery, Skodenko trimitea patru oameni conduşi de Bryman să întărească paza vitelor. La noroc...

Dylan şi-a terminat de împiedicat calul şi s-a ridicat... La marginea păduricii, culcaţi în buruieni, Kija şi Jack scrutau în noapte. Culmea se înălţa foarte aproape, ca o sferă înfundată pe jumătate în pământ.. În spatele acestei mase rotunjită, spre stânga, se putea vedea înşirat gardul ocolului, pierdut foarte departe în rămăşiţele cetei ce stagna pe sol la început de noapte.

- S-a făcut ! a spus Dylan.

El s-a ghemuit alături de Jack şi acesta i-a arătat o urmă negricioasă prin iarbă, ce ducea spre colină, ceva mai la stânga potecii.

- Acolo, a spus Jack. Pe acolo trecea apa care iriga pământul meu.

Dylan a dat din cap.

- Ar fi mai bine să nu prindem mucegai aici, a şoptit Kija.

Nu avea în cap nici un plan precis. Nu ştia în ce fel era mai bine să acţioneze. Pentru a o ştie, trebuia să escaladeze coasta şi să vadă...

Primul s-a repezit Kija. Apoi Dylan şi după el Jack. Din câteva salturi au străbătut spaţiul gol care-i separa de culme şi au pătruns într-o fâşie de vegetaţie deasă şi spinoasă. Şi-au croit în linişte o trecere, bombănind încet când se înţepau. Terenul urca. Pe la jumătatea coastei, Dylan transpirase deja din abundenţă. Deodată sângele i-a îngheţat în vine : dacă era postat vreun paznic pe culme ? Dacă, prevenit, le urmărea urcuşul cu vârful cătării puştii ?

Inima i se zbătea. Şi-a ridicat ochii. Jack se împleticea. Dar nimic. Nu se vedea nimic altceva decât creasta cu trei tufişuri rahitice bătute de vânt.

- Şi acum ? a gâfâit Jack.

„Şi acum ? Ce înseamnă această teamă de femeie ?" s-a întrebat Dylan. El a pornit din nou la asaltul dâmbului, blestemând această teamă subită. A urcat cu înverşunare ce mai rămăsese din pantă. Kija l-a ajuns şi l-a culcat pe sol, făcând la fel şi cu Jack. Fără nici un cuvânt. Toţi trei întinşi pe iarba umedă, sub tufe, gâfâind, sfredeleau întunericul cu ochii.

Îngrăditura avea forma aproximativă a unei jumătăţi de cerc.

- Iată vitele, a şoptit Kija. O sută, sau poate mai multe mugeau din când în când. Erau îngrămădite toate aproape de punctul de apă, care strălucea ca argintul. Se vedea foarte bine reţeaua de irigaţie de pe câmpie, ca o imensă pânză de păianjen.

Dylan sprijinit în coate, a dat la o parte ferigile.

- Într-adevăr, e o sută bună, a rostit el.

- Ai văzut focul ? i-a şoptit Kija la ureche.

Da. Dylan îl văzuse. Un foc care nu ilumina în noaptea prea palidă, un foc amărât, bun doar pentru a ţine cald un ibric de cafea. Aprins pe malul rezervorului de apă, nu avea o lumină strălucitoare. În apropierea lui şedea un om, cu calul înapoia sa. Nu se mişca, cu spatele întors se aplecase asupra a ceva tăinuit. Pălăria i se contura clar.

- Doi, a spus Dylan.

Celălalt era în şa la câţiva paşi mai încolo. Nu se putea spune că supraveghea animalele, sau dacă-l privea pe tovarăşul său. Pe braţul stâng avea rezemată carabină. Kija a clătinat din cap :

- Da, doi. Avem noroc...Însă dacă vor trece pe aici, ne vor vedea imediat pe această lună. Cea mai mică pietricică rostogolită îi va face să sară în sus.

- Şi-au aprins focul lângă dig, a spus Jack.

Aceasta a fost tot. Nici un cuvânt în plus..

Dylan şi Kija au înţeles Ei au schimbat o privire şi s-au dat înapoi. În mai puţin de cinci minute au coborât de pe movilă şi au luat-o în sus pe cărare.

Canalul secat era adânc de vreo două picioare, acoperit în parte de vegetaţie, pe care niciodată nimeni nu se gândise să o cosească. Destul de larg pentru a trece un om, era un tunel perfect pentru apropiere.

Înainte de a se angaja în el, Kija s-a întors :

- Nici un foc de puşcă, dacă-i posibil. Îi vom face inofensivi, asta-i totul ; Nu trebuie să...

A tăcut, înţelegând că recomandările sale nu serveau la nimic : Dylan îşi desfăcuse biciul din piele de pe mijloc. El l-a rulat strâns, în aşa fel încât să-l ţină pregătit în mână.. Kija l-a aprobat şi şi-a tras la rândul său cuţitul de vânătoare prinzându-l între dinţi. Apoi s-au strecurat în şanţ.

Înaintarea a fost relativ uşoară pentru cei trei bărbaţi ; ferigile erau destul de înalte pentru a nu fi văzuţi defel de afară, dar nu de-ajuns pentru a-i feri de lumina verde-albăstruie a globului lunar. Le-au trebuit aproximativ cinci minute ca să parcurgă cincizeci de yarzi ce-i separa de instalaţia de distribuţie a apei. Kija s-a oprit deodată. De foarte aproape, mugetele păreau fantastice.

- Ne aflăm unde trebuie ! a şoptit el

Dylan s-a ridicat pe coate şi a riscat să arunce o privire peste marginea şanţului. Terenul urca uşor până la gardul ocolului de vite. De pe locul unde se găsea nu-l putea vedea pe omul aşezat, însă îl situa în zona unde dansau nişte scântei pe ecranul cerului.

El a părăsit tunelul târându-se. Kija l-a urmat imediat cu cuţitul între dinţi şi Jack încheia şirul.

Totul trebuia să se petreacă foarte repede. Dintr-un salt, Kija s-a strecurat printre două scânduri ale gardului şi dintre al doilea s-a năpustit asupra omului aşezat jos. A căzut de-a dreptul peste el. strivindu-l sub

greutatea sa. Dylan l-a urmat. El a observat în treacăt pălăria albă ce se rostogolea şi a stins repede cu o lovitură de cizmă scânteile aruncate de foc. S-a ridicat în picioare şi a aruncat biciul.

Omul de pe cal nu a avut vreme să-şi ridice puşca. El a scăpat un strigăt răguşit, îngrozit. Calul a sărit, nechezând speriat. Printre vitele mai apropiate s-au stârnit mugete înfricoşate. Dylan a auzit o înjurătură în spatele său şi a văzut puşca călăreţului descriind o traiectorie înainte de a cădea pe pământ. Mâinile omului s-au prins de grumaz...dar el a tras.

Dezechilibrat de smucitura bruscă, cowboyul a căzut şi abia a atins solul, că a şi fost în picioare, cu degetele crispate pe curcaua biciului, care-l strângea încet. Nu se împăca cu gândul de a se lăsa prins, voind cu siguranţă să-şi apuce revolverul şi Dylan l-a tras a doua oară. Omul s-a clătinat, s-a poticnit şi a căzut înainte. Dylan a dat drumul la bici şi s-a repezit la el. Sufocându-se, cowboyul n-a mai încercat nici o rezistenţă când gura ţevii remingtonului i-a apărut înaintea nasului.

Dylan s-a întors, l-a observat pe Kija, care părăsea corpul celui de al doilea paznic, în timp ce Jack se silea să-l lege pe prizonier cu propria sa centură.

- Doarme acum, a spus Kija, punând un genunchi pe pământ

El şi-a introdus pumnalul în teacă.

- Ce...Ce vreţi ? bâlbâia cowboyul pe care-l ţinea Dylan la respect.

- Să-ţi facem o surpriză, i-a spus Kija.

El a luat revolverul din mâna lui Dylan şi cu o lovitură precisă de mâner l-a ameţit pe om, care a părut că se dezumflă ca un burduf spart.

- Şi încă doi, a spus Kija. Frumoasă lovitură de bici, Dylan.

Câteva minute mai târziu, stăvilarele erau

deschise şi apa s-a prăvălit gâlgâind în canal. Jack Monolyo dăduse drumul la stăvilar, fără a rosti un cuvânt, în timp ce cei doi tovarăşi ai săi terminau de legat paznicii leşinaţi. El părea uriaş în noaptea senină, drept, liniştit, cu privirea pe apa ce se scurgea prin şanţ. Dylan şi Kija aşteptau în spatele lui.. Din tăcerea lor se desprindea un respect imens.

Apa nu ajunsese încă la pădurice, când pe cărare a răsunat un galop.

*

Bryman nu-şi revenise încă din scandalul prin care trecuse...Această poveste cu Britton reîntors în regiune începea să-l zbârlească serios. La reîntoarcerea celor trei bătăuşi, Hicklebery le făcuse un perdaf regal pentru că nu-l găsiseră pe faimosul Britton. Ca să se pună capac la toate, iată că era numit, în plină noapte, să întărească paza vitelor.

La o jumătate de oră după asta, de îndată ce părăsise ranchul, sosea la ocolul de vite însoţit de trei oameni.

- Stop ! a poruncit el.

Scruta noaptea cu ochii pe jumătate închişi. Se găsea la vreo douăzeci de paşi de cireadă.

În spatele lui, un om a dat drumul unei înjurături.

- Mii de draci ! unde sunt idioţii aceştia ?

Îndată Bryman a observat un stăvilar ridicat şi a înjurat.. În secunda următoare, după ce şi-a dat seama că rezervorul de apă era pe trei sferturi gol, plesnit ca o farfurie.

- S-au întâmplat nişte lucruri ciudate pe aici ! a zis el.

Ceilalţi l-au înţeles. Bryman nu le-a mai recomandat prudenţă : ei şi-au pornit caii la trap, ca să cerceteze locul. I-a urmat, spunându-şi în mod vag că dacă

cineva trebuia să rămână aici, nu va fi el primul care va primi un glonț.

În același timp cu ei, Bryman s-a dat jos de pe cal, cu arma în mână. A alergat spre sursa de apă, pentru a-și da seama că nu visa. Un vițel era lăsat pe fundul rezervorului ; acesta și-a ridicat capul cu un aer descurajat și a mugit privindu-l pe Bryman. El a înjurat din nou, sa întors grăbit și s-a izbit de unul din oamenii săi.

- Au venit ! a spus acesta consternat.

Vocea nu-i era decât o șoaptă, ca și cum s-ar fi temut să nu sfâșie tăcerea, declanșând vreun lucru de nereparat. Omul a scrutat în jur, cu carabina în mână și a murmurat :

- Pariez și eu că sunt pe aici.

Ceilalți doi erau în picioare ca niște statui, ținând într-o mână frâiele cailor și în cealaltă armele gata de tragere.. Bryman simțea că-l stăpânește teama. Trebuia cu orice preț să acționeze, ca să împiedice ca această teamă să-i cuprindă și pe ceilalți trei. Îl blestema pe Hicklebery, care nu prevăzuse un număr mai mare de paznici.

Ce s-a petrecut cu acești idioți ? a repetat el

I s-a părut că primul lucru ce urma de făcut era să închidă stăvilarul și a și sărit acolo.

A pus piciorul pe grinda ce ducea la locul de scurgere a apei, răsucind manivela destinată să coboare cremaliera. S-a aplecat mașinal deasupra plăcii umede a rezervorului, învârtind manivela cu o mână. Asta n-a durat decât o secundă, cea mai lungă din viața lui Bryman. A văzut o față îndreptate spre el, cu doi ochi albicioși ; i-a observat, mai departe, pe cei doi oameni legați și întinși pe fundul șanțului., cu apa până la gât. Într-un sfert de secundă, când l-a recunoscut pe metis, el a apăsat pe trăgaciul coltului său.

Byrman nu avea niciodată să ştie dacă încercarea sa îşi atinsese ţinta. Pe deasupra mugetelor din apropiere, a răsunat deodată în noapte o a doua împuşcătură, trasă de pe creasta colinei. Glonţul i-a trecut prin ceafă şi l-a scufundat în rezervorul de apă.

Cu timpanele crăpate de enorma detunătură a împuşcăturii, cu ochii arşi de o lungă flacără luminoasă, Dylan a perceput limpede mieunatul şi plesnetul înfundat al proiectilului, când acesta s-a lovit de lemnul al rezervorului, la câteva degete de faţa sa. Nu i-a fost teamă. Teama a venit după asta, sau n-a venit defel. Ceea ce trebuia să facă pe loc, era de a acţiona ; nu apăsase el pe trăgaci : deschisese focul de pe culme Kija.. Dylan văzuse aerul năuc al lui Bryman, arma scăpându-i din mână şi căzând la picioarele sale în apă. L-a văzut apoi scufundându-se.

El a sărit şi s-a întins pe burtă. Demonstrând o prezenţă de spirit puţin obişnuită, Jack Monolyo l-a urmat : în afară de revolverul unuia din paznici, îl luase şi pe cel al lui Bryman. Ei s-au lipit amândoi la piciorul baricadei, chiar când au văzut circada care fugea înnebunită într-o mare debandadă, spre fundul îngrăditurii. Dintr-un rezervor a ţâşnit un viţeluş, sărind ca un ied şi a luat-o şi el la goană după cireadă.

Pe cowboy i-a cuprins o zăpăceală deplină. O clipă ei s-au zbătut aproape concomitent, ca să-şi prindă caii înfricoşaţi. Trei noi focuri de puşcă trase de pe movilă n-au făcut decât să le sporească frica. În cele din urmă unul din ei recunoscându-se învins, a dat drumul la hăţuri şi şi-a lăsat calul să fugă. El s-a aruncat jos deodată, imitat de cei doi tovarăşi. Şi au deschis un foc infernal împotriva culmei ce tăcea acum în chip ipocrit.

Culcaţi pe un mic povârniş ce urca spre gardul împrejmuitor, Dylan şi Jack se găseau la câţiva yarzi de cowboy. Ei puteau să le audă înjurăturile, ca şi

clinchetele armelor mânuite. Unor oameni în prada unei asemenea panici nu le trebuia mult ca să dea în primire. Dylan şi-a ridicat remingtonul şi a tras.

Surprinşi de această nouă deschidere a focului atât de aproape, cei trei oameni au uitat de orice prudenţă. Într-o unanimitate perfectă, ca nişte paiaţe, s-au ridicat în picioare. Unul dintre ei a răspuns la întâmplare cu un foc de carabină, apoi l-au urmat repede curajoşii săi camarazi, care spălau putina cu toată iuţeala.. Mută cu câteva secunde mai înainte, puşca lui Kija a intrat din nou în dans. El trebuia să se amuze bine acolo sus pe dâmb urmărind cursa nebunească din vârful ţevii, slobozind din când în când câte un glonţ ce jupuia pământul la câţiva paşi în urma fugarilor. !

Când au ajuns pe potecă, cowboyii şi-au aruncat puştile, îngroziţi cu totul de această ambuscadă care costase viaţa lui Bryman.

Dylan a zâmbit. S-a ridicat şi şi-a pus în toc remingtonul.

- Au păţit-o rău de tot, ce spui ? a întrebat Jack.

- Cea mai teribilă frică din toată viaţa lor !

Şi asta era bine, senzaţia aceasta de forţă ce se demonstrase în întregime ; acest sentiment profund că revanşa era pe drum.

Kija a apărut pe culmea colinei agitându-şi braţele. După cea a slobozit un adevărat strigăt de coiot, şi-a dat drumul în fugă la vale.

- Ei bine ! a exclamat el gâfâind, ajungând jos. Aţi văzut tot ?

- Am văzut, a surâs Dylan.

- Bună idee am avut când mi-am luat cu mine puşca, a spus Kija bătând cu palma patul armei.

Dylan a arătat spre rezervor, aplecându-şi corpul :

- Cel de acolo a observat-o, a spus el.
- Îţi pare rău ? s-a interesat Kija.
- A muri aşa, nu-i defel caraghios...
- Nu-i deloc comic să mori ! Jack poate să o spună despre soţia sa...

O clipă au păstrat tăcerea, cu ochii pe cireada ce mugea reîntorcându-se din fundul ocolului. Apoi Kija a vorbit :

- Mi-a venit o idee...

Şi iarăşi a surâs Dylan.

- Probabil aceeaşi ca a mea.
- Probabil.

Jack Monolyo nu ştia despre ce era vorba. Asta nu-l mai interesa. Treaba lui fusese rezolvată şi apa curgea prin canalul de irigaţie. El o ştia. Cu toate acestea, a fost bucuros să-i vadă dând tăcuţi din umăr şi când ei s-au hotărât să pornească spre rezervor, i-a urmat

Corpul lui Bryman a fost tras afară şi întins pe marginea bălţii. Cei doi paznici legaţi şi încă fără cunoştinţă, au fost scoşi şi ei din apă şi puşi pe uscat.

În sfârşit, cu ajutorul puştilor abandonate de către fugari, au scos din uz sistematic mecanismul rezervorului. Tot ceea ce era din lemn a fost distrus şi resturile aruncate în baltă.

Nu le-a trebuit decât un sfert de oră, fără a rosti un cuvânt, ostenindu-se cu luna deasupra lor în chip de felinar. Apoi Dylan a aruncat cât colo puşca de care se servise şi s-a ridicat. O clipă el a privit apa curgând. Nici un cuvânt, nici un gest. În sfârşit, Jack s-a lepădat de revolvere şi le-a aruncat la pământ

- S-a făcut, a zis el.

Kija a privit apa şi a spus :

- Tu întoarce-te la Sanwooten. N-ai văzut şi n-ai făcut nimic.. Mâine apa va fi pe pământul tău şi te vei arăta foarte surprins. Cred că ea va rămânea aici. La

Sanwooten se află un băiețel care te așteaptă.

- Așa am să fac, a făgăduit Jack Monolyo.

El privea apa ca hipnotizat și își spunea că porumbul va fi mare și frumos.. Că el nu era în urmă cu lucrările agricole. Își spunea că multă vreme va mulțumi „întâmplării" care dărâmase în noaptea aceea rezervoarele de apă...

- La revedere, a rostit el.

Și a pornit, urmând șanțul încetișor. Kija a șovăit o clipă înainte de a se hotărî să-l urmeze, pentru a-și căuta caii. Dylan a fost mulțumit de a se găsi o clipă singur, mulțumit de tot și îndeosebi, de ceea ce Jack nu le mulțumise...

*

Nu a fost defel greu de adunat cireada și de a o face să părăsească împrejmuirea. Pentru a conduce o sută de capete de vite drept pe cărare nu erau de ajuns douăzeci de cowboy. Însă pentru Dylan și Kija aceasta nu era o problemă.

Și formidabila cireadă s-a angajat în trap pe pământul arat. Era fantastică încâlceala de spinări, de coarne și de boturi pe care le arginta luna. Un adevărat flux ! Copitele frământau pământul gras, distrugând frumoasele rânduri, proaspăt curățate de buruienile dăunătoare. Un adevărat cataclism ! În ceața verde-albăstruie de pe câmpie, Dylan și cu Kija mânau cireada printre ogoare, călcând și zdrobind semănăturile crescute. Semănături pustiite, în ruină ! O forță uriașă ! Își goneau armata de bovine ce scoteau mugete înăbușite. Ucideau pământul pe care alții îl reînviaseră...Ei înaintau. Nu erau decât doi oameni nu mai mulți de atâți. Doar doi oameni, însă cu o hotărâre sălbatică de a face să plătească vinovatul prețul mâniei lor. Doi oameni mărunți, dar furioși, unul urmându-l pe celălalt...pentru ce oare ? din plăcere ?. Avea puțină importanță, da ! Împreună !

În urma cirezii pământul îşi schimba culoarea. Ea nu mai ţinea seama de ordinea rândurilor semănate, nici suferinţele săpăligii. Lăsa în urmă un pământ dezolat, care în curând alte pluguri îi vor reda sănătatea.

Apoi au apărut colinele împădurite, întunecate şi nemişcate, ca nişte animale mari şi înţelepte.

- Aici e locul, a spus Kija.

A galopat înaintea cirezii agitându-şi pălăria. Doar el singur le-a silit pe vitele din frunte să se întoarcă şi după o manevră rapid executată, mareea mugitoare nu mai era decât un vârtej încetinit ce se răsucea în jurul său, ca o apă aspirată de către o trombă.

Kija l-a reîntâlnit pe Dylan la ieşirea din câmp. El transpira din abundenţă şi chipul îi lucea la lumina lunii.

- Hei ! l-a strigat el. Să le lăsăm aici deocamdată.

Dylan privea colinele:

- Mai exact, ce vrei, Kija ?

- Ce vreau eu ?

Kija şi-a şters faţa cu dosul mânecii şi a spus fără ură :

- Vreau să-l ruinez pe Hicklebery. Să-l reduc la zero. Vreau să-i iau tot ceea ce i-au adus cele două sute de vite furate de la Sam Blooden.

- Bun.

- Se conturează colinele. Dincolo de ele se află casa lui Hicklebery. În locul celei a lui Sam. Vom face un ocol şi vom ajunge acolo.

- Bun, a spus încă o dată Dylan. Dar părerea mea este că te vei arunca direct în gura lupului.

- Este posibil, a spus Kija. Ţi-e teamă ?

Dylan s-a strâmbat. Se simţea bine şi junghiurile dureroase din cap îl părăsiseră.

- Ador asta, a spus el dând pinteni.

Kija l-a urmat cu un surás crispat pe buze. Şi el era totuşi puţin neliniştit

Cireada s-a întors strivind fără milă toată suprafaţa unei plantaţii de tutun.

CAP. IV. FLĂCĂRI ŞI CENUŞĂ

Pe aici totul părea a fi aproape frumos. După colinele înconjurătoare, a apărut casa lui Mavos Hicklebery, albă şi masivă, ascunsă în parte de grupuri de copaci cu frunze tremurătoare. Ea oferea privirii nişte pereţi singuratici, cu ferestre închise şi mute. Vântul sufla în jurul casei un cântec uşor. Nici o lumină, nici un zgomot, afară de orăcăitul câtorva broaşte râioase şi de râsul unui huhurez destul de îndepărtat, ascuns într-o tufă:. Casa era acolo şi se părea că-i aşteaptă.

- Este teribil de calm pe aici, a şoptit Dylan oprindu-şi calul.

Doar clinchetul zăbalelor şi scârţâitul jalnic al curelelor păreau formidabile.

Kija pândea în noaptea lividă :

- Am ajuns prin spate. Firește, nu-i nimic de temut din această parte.

- Ce facem cu caii ?

- Să-i ducem acolo, chiar în faţa acelei surpături : la gardul viu.

Un gard de magnolii. La un pas de acolo. Şi-au lăsat caii, şi-au scos armele şi acestea erau, ca şi privirile, îndreptate spre casă.. Ajunşi aproape de gardul viu, nimic nu se mişca, nu se simţea nici un freamăt.. Un calm total.

Primul a sărit jos Dylan şi a prins hăţurile de o creangă. Fără a fi totuşi în floare, magnoliile răspândeau deja miros. Un miros pătrunzător şi greu, pe care vântul

uşor nu-l făcea să devină prea apăsător.

- Şi acum tu, a zis el.

El s-a întins la marginea gardului tufos, cu arma pregătită de tragere, supraveghind împrejurimile, în timp ce Kija punea la rândul său piciorul pe pământ. Asta nu i-a luat decât câteva secunde.

- Nimic ?

- Nimic, a spus Dylan.

El a aruncat o privire lui Kija, pentru a-i cere sfatul. Acesta din urmă părea un fel de fiară sălbatică, cu ochii holbaţi, mişcându-şi buzele. El a şoptit :

- Rămâne de sperat că nimeni nu ne va lua de acolo caii...în caz că lucrurile vor lua o întorsătură rea.

- Acesta-i un risc posibil.

Kija a fost de acord şi a mai adăugat :

- Va trebuia să facem ceva şi încă imediat :

- Ce anume ?

- Să străbatem acest spaţiu până la casă. Aproape cincizeci de paşi pe loc descoperit....Şi locul este mult prea liniştit ! Presupun că ne aşteaptă. Căci au aflat într-un fel sau altul. Sau din întâmplare, ne-a văzut vreun tip sosind...Îmi imaginez chiar că vreo doi se află în spatele acestor ferestre blestemate, cu câte o puşcă în mână. Ne vor împuşca ca pe nişte iepuri. Ei nu pot să fi aflat despre noi. Indivizii pe care i-am pus pe fugă merg pe jos. La această oră n-au făcut nici jumătate de drum.

- E o presupunere, a fost de părere Kija. Un ins călare ar fi putut auzi împuşcăturile şi să fi dat peste ei...Cine ştie !

- Fireşte ! a admis Dylan. Totuşi, nu putem rămânea aici toată noaptea.

Kija a râs înăbuşit şi nervos.

- Ei drăcie ! Desigur că nu., a spus el. Interesul nostru este să nu rămânem aici decât foarte puţin timp...Acoperă-mă !

Kija a sărit, alergând în vreo două zigzaguri. Dylan s-a aruncat grăbit la pământ şi a luat la ochi ferestrele negre, aşteptând neliniştit să audă zgomotul vreunui geam spart şi flacăra vreunei împuşcături. Dar nu s-a întâmplat nimic. Fără a fluiera nici un glonţ. Kija a ajuns la peretele casei şi s-a făcut una cu pământul. Se distingea clar la lumina lunii. O clipă el a rămas întins lângă lemnul alb, cu totul nemişcat, apoi s-a întors şi a agitat mâna.

Şi dacă apărea vreo surpriză ? s-a întrebat Dylan. Şi dacă îl aştepta cineva ? Nici nu-i venea să se gândească la asta !

El s-a ridicat şi a sărit. În zigzag, ca şi cum o făcuse Kija, a străbătut distanţa descoperită şi s-a întins la picioarele tovarăşului său. S-a înălţat. Ochii lui Kija râdeau.

- Zero pentru presupunerea noastră, a glumit el.

Dylan i-a întors-o printr-o strâmbătură.

Pentru o clipă cei doi şi-au potolit bătăile inimii. Când şi-au revenit, Kija s-a târât pe lângă perete în direcţia faţadei cu intrarea principală. Dylan l-a urmat.

Ajuns la colţ, Kija a riscat o privire, ridicându-şi capul la înălţimea peronului. La o secundă după asta, el s-a retras înapoi.

Dylan, care a vrut să-l întrebe, s-a pomenit cu mâna lui Kija aplicată violent pe gură şi a trebuit să dea înapoi împins din faţă.. După ce s-a retras un yard sau doi, mereu lipit de perete, Kija s-a oprit. El i-a explicat cu glas scăzut :

- Este un tip în faţa uşii. Pe peron. Am dat aproape cu nasul de cizmele lui.

El s-a sprijinit de perete şi a oftat adânc.

- Iată ce am să fac. Voi ocoli casa. Tu vei număra rar până la cincizeci, apoi te vei arăta la vedere.

Atunci voi fi de cealaltă parte. El îşi va întoarce capul spre tine, şi eu hop !

- Okay.

Kija s-a îndepărtat numaidecât. Cu inima bătându-i cu putere, Dylan l-a lăsat să treacă de colţul casei, apoi s-a retras spre peron şi s-a urcat pe el. Când a ajuns la colţul peretelui, a început să numere...

12... 13... 14...

De cealaltă parte a curţii, o mogâldeaţă abia vizibilă fugea printre copaci şi putea să observe baraca iluminată a cowboylor. Câteodată trecea o umbră prin faţa vreunei ferestre...

...22... 23... 24...

Şi dacă se iveşte vreun obstacol ?

47... 48... 49... 50...!

Poate chiar întemeiat ?...Umbra a trecut prin faţa ferestrei cabanei în direcţia uşii. Uşa !...Ea rămânea închisă. Umbra a păşit mai departe.

67... 68...

Kija trebuia să aştepte, trebuia să se întrebe ...ce se petrecea...

Dylan s-a ridicat şi a înaintat la vedere. Marginea peronului îi ajungea până la jumătatea pieptului. El a văzut imediat un om sprijinit de un stâlp al verandei, cu privirea îndreptată spre câmp. Fuma liniştit, cu degetele prinse de centură.

Dylan a făcut încă un pas, mirat că celălalt nu-l văzuse încă. Aproape că l-ar fi putut atinge.

- Hei ! a făcut Dylan.

Trezit din visare, omul a sărit, ca un arc care se destinde, bâlbâind ceva.

Dylan a mai înaintat. Şi Kija nu era acolo.! Se afla doar la doi-trei yarzi de colţul casei şi de om.

- Ce este ?.

Kija ! Bunule Dumnezeu ! Kija...

- Mă aflu la Hicklebery ?

Sufocat de această apariţie neaşteptată, fără a înţelege încă, omul s-a aplecat. În acelaşi timp, Dylan l-a recunoscut a fi unul din cei trei derbedei care năvăliseră în camera de hotel.. Acesta trebuie să-şi fi dat în sfârşit seama şi a încercat un gest, dar nu destul de rapid. Teava remingtonului l-a lovit în frunte şi fără un strigăt, omul s-a întins la pământ.

După numai o secundă, Kija a apărut de după colţul casei. După o aruncătură de ochi în direcţia barăcii, s-a apropiat, chircit, legănându-se ca o raţă. A înţeles imediat ce se întâmplase, în faţa corpului nemişcat al lui Slowe.

- Încă unul, a spus Dylan. Am dat peste un sentimental aşezat pe o bancă.

- Va rămânea mai departe aşezat pe bancă, dormind ?

- Nu poate să rămână aici, dacă va ieşi vreunul din cabana aceea...

- Aceasta-i şi părerea mea, a confirmat cu convingere Kija.

El s-a ridicat şi a sărit pe peron. Dylan l-a urmat.

Fără a socoti uşa cu geamuri, pe faţadă se găseau trei intrări. Una singură, la stânga uşii principale, era luminată, pe jumătate acoperită din interior de o perdea.

- Este un paznic şi la această uşă, a şoptit Kija.

Dylan s-a ghemuit şi a cercetat cu privirea curtea. Kija s-a ridicat încet. Vârful pletelor roşiatice, apoi fruntea, apoi ochii i-au fost covârşiţi de lumină. Pe buze i-a apărut un surâs rece. A făcut un semn şi Dylan s-a întins lângă el.

- Se află acolo, îl văd.

El s-a ridicat dintr-un salt şi smulgând plasa De ţânţari, s-a năpustit în încăpere.. La o secundă după asta, Dylan procedând la fel, a tras rapid perdeaua în urma lui. Când s-a întors, l-a observat pe Mavos Hicklebery, palid, care se ridica încet la capătul unei mese mari, ţinând încă în mână piersica ce o mânca.

- Bună seara, a spus Kija.

Surprinderea lui Mavos Hicklebery n-a durat decât o secundă. Omul era înzestrat cu un sânge rece uimitor. Desigur că devenise palid şi a mai trecut până şi-a recăpătat culoarea normală, însă aproape imediat a început să mestece îmbucătura de piersică ce-i umfla obrazul. În ochii întunecaţi îi sclipea o lumină sarcastică. El a mestecat, a înghiţit şi a pus sâmburele în compotieră.

- Bună seara, a răspuns el.

Dylan nu şi-l imaginase astfel. El se aştepta la totul, dar nu să se găsească brusc în faţa unui ins aproape bătrân, cu ţinută dreaptă şi îmbrăcămintea îngrijită, cu o savantă alegere a gustului.

La acest om cu chipul puţin ridat şi părul îngrijit, totul era desăvârşit, dacă nu onestitate, atunci cel puţin respectabilitate.. Şi apoi, favoriţii impecabil îngrijiţi, unghiile manichiurate cu grijă...Trăsătura caustică a buzelor era singura notă discordantă El s-a sprijinit cu o mână de masă şi a arătat cu cealaltă fereastra. Fără a se sinchisi de revolverul îndreptat asupra sa şi de aerul mai degrabă sinistru al lui Kija, a întrebat încetişor :

- Aceasta-i o obişnuinţă ?

Kija a mârâit :

- Vrei să ne lipseşti de glumele tale, căpitane Hicklebery ?

Hicklebery şi-a pierdut zâmbetul. El a devenit dintr-o dată foarte serios. Şi-a reluat încet locul pe scaun, cu chipul luminat din plin de lampa cu petrol care trona pe masă.

- Bine, a spus el.

- Mâinile pe masă !

Camera nu avea decât o uşă ce dădea probabil în hol. Dylan s-a îndreptat spre ea şi s-a sprijinit de canat. Se găsea în dreptul lui Hicklebery, supraveghindu-i centura cu arme. Cele trei lămpi de perete făceau să tremure umbrele proiectate pe ziduri.

Hicklebery şi-a pus mâinile sale îngrijite pe mahonul mesei şi a spus :

- Bine. Este zadarnic să joc mai fin cu tine, nu-i aşa, Britton ? Ce ar fi să mi-l prezinţi pe acest...domn care te însoţeşte ?

Pe chipul lui Kija s-a aşternut un calm straniu. Avea aerul foarte liniştit. Neglijent, el şi-a tras un scaun şi s-a instalat la celălalt capăt al mesei. Revolverul îi era îndreptat direct spre pieptul lui Hicklebery. El a spus :

- Tu i-ai pus pe zbirii tăi să-l bată numai pentru că mă însoţeşte. Înţelegi că el are de reglat o datorie...

Hicklebery a dat din cap.

- Sigur, a spus el. Întocmai ca şi tine, nu-i aşa, Britton ?

- Da, întocmai ca şi mine, pentru Sam Blooden, a precizat Kija.

Celălalt s-a prefăcut mirat :

- Se numea Blooden ?

Şi Kija s-a albit la faţă...şi degetul lui arătător s-a apropiat de trăgaci.

- Nu te juca cu asta ! a mârâit el.

Hicklebery l-a înţeles. El nu şi-a putut stăpâni o tresărire. Poate pentru a-şi ascunde această teamă, pe care nu ştiuse să şi-o reţină, el a atacat cu privirea severă :

- Sunteţi nebuni, amândoi...nebuni de legat. V-aţi aruncat în gura lupului. Cum speraţi să ieşiţi din ea ?

- Noi de-abia am intrat în ea ! a spus Kija.

- Asta a fost uşor. Însă dintr-o clipă într-alta poate să intre unul dintre oamenii mei. Eu aproape că mă aşteptam să veniţi. Acela care vă va găsi aici, va trage imediat. N-aveţi nici o şansă.

- Un argument în plus pentru a ne grăbi, i-a aruncat-o Dylan.

- Ce poţi să-mi faci, Britton ? Ce vrei ? Poate bani ? eşti nebun !

- Ştiu ceea ce vreau, a spus Kija. Ştiu ceea ce a fost şi ceea ce este deja. Voi putea să continui fără ca tu să mă vezi aici. Am vrut să te reîntâlnesc şi vreau să-ţi cer un lucru.

- Vorbeşte.

Kija s-a ridicat de pe scaun şi a spus :

- Vreau să te ruinez, căpitane Hicklebery, cum l-ai ruinat pe Sam Blooden furându-i vitele. Pur şi simplu, asta vreau. Vreau ca de mâine să te retragi, să semnezi o recunoaştere a faptelor tale şi să te retragi.. Să vinzi pământurile tuturor acelora care-l posedau la Sanwooten, la acelaşi preţ cu care ţi l-au dat. Vreau să vinzi toate pământurile şi cirezile.. Asta-i ceea ce vreau. Ca tu să dispari.

Hicklebery a zâmbit :

- Numai atât ?

- Altceva nimic. Asta vreau. Vei semna o hârtie aici, înainte ca eu să nu te dobor. Hoţii de cai se spânzură, căpitane !

Omul a clătinat din cap.

- Eşti nebun, a repetat el...Niciodată nu voi face asta şi tu o ştii, Britton. Eşti prins în capcană în acest moment. Omul pe care l-aţi înlăturat în faţa uşii mele trebuie să-şi revină în vreo zece minute. Niciodată nu voi semna ceea ce ceri, Britton...şi chiar dacă mă vei obliga, uiţi că sunt un fermier onorabil, că eu fac să trăiască

Sanwooteanul. Voi semna sub ameninţarea armelor, asta e totul. Şi cuvântul meu va valora mai mult decât al tău şi celui tovarăşului tău...Voi sunteţi semnalaţi ca nişte oameni periculoşi în oraş la ora actuală.

Şi a surâs din nou, continuând :

- Şi dacă tu vei trage ?...Asta va însemna un mort oarecare. Am oameni la etaj. Ei trebuie de altminteri să fie neliniştit în acest moment, auzindu-ne vorbind.

Kija a aruncat o privire lui Dylan şi acesta şi-a ciulit urechile. Culoarul rămânea tăcut. El a făcut un nu din cap.

- Cum vrei, a suspinat Kija. Atunci află că totul va fi după cum am spus, în ciuda tuturor. Eu am vrut să-ţi ofer această şansă...Însă mâine vei pleca totuşi din Sanwooten şi-ţi vei oferi pământurile vânzării publice...În prezent este prea târziu pentru noi semănături ?

Hicklebery şi-a încruntat sprâncenele...

- Prea târziu ? s-a mirat el.

Kija i-a explicat grăbit :

- Am venit călare peste câmpuri...

Ce însemnătate au o urmă sau două de cal ?

...gonind în faţa noastră peste o sută de capete de vite, a continuat Kija. Ele aşteaptă în spatele colinelor, în ceea ce era mai înainte o cultură de tutun. Vitele tale, Hicklebery, şi poate printre ele şi încă vreo câteva vaci de-ale lui Sam Blooden.

Hicklebery a devenit îngrozitor de palid. El s-a ridicat speriat şi a bâiguit :

- Minţi !...Asta-i...asta-i o minciună !

- Mai încet, Hicklebery, l-a dojenit Kija foarte liniştit.

- Întreabă-l pe prietenul meu. În afară de asta, toţi paznicii tăi au avut cea mai frumoasă frică din toată viaţa lor. Doi sunt încă acolo şi un altul nu se va înapoia niciodată. L-am recunoscut : era cu tine când ai

venit să-l jefuieşti pe Sam.

- Bryman ! a şoptit Hicklebery.

Părea îmbătrânit dintr-o dată. Un bătrân tremurând.

- Poate, a spus Kija...Şi mai mult. Tu nu vei putea să-ţi cumperi suficiente seminţe în acest sezon ca să-ţi refaci câmpurile răvăşite. Nu-ţi va ajunge pentru asta toată averea. Ei, cei de la Sanwooten, o vor putea. Căci tu le vei vinde totul, Hicklebery. Totul s-a terminat pentru tine, alegerea viitoare, totul. Tu vei vinde şi fiecare va cumpăra seminţele de care are nevoie...Noi vom pleca şi vom mâna vitele pe ce a mai rămas din ogoarele semănate. Nu vei putea opri nimic : o împuşcătură şi animalele vor pleca singure. Nu vei avea nici măcar aceste animale...

- Sunteţi nebuni ! a urlat Hicklebery. Nebuni cu adevărat ! Vă voi opri ! Eu...

- Cum să ne opreşti ? Cu cine ? Noi vom fi departe...Să ne opreşti ? Am să vorbesc : poate că nu mă vor crede imediat, dar se vor face cercetări, se va pune întrebarea cum a putut deveni Mavos Hicklebery aşa de respectabil...Eşti un idiot, Hicklebery. Un idiot.

Kija s-a ridicat. Era şi el palid.

- Sam Blooden era în vârstă şi el, a spus Kija. Şi tu l-ai ucis.

- L-am ucis ! a răcnit Hicklebery.

Într-o clipă Dylan, mişcându-se perdeaua de la fereastră din spatele lui Kija, a tras. Deja Kija i-a urmat exemplul. Corpul uriaş al lui Skodenko s-a întins înainte cu un zgomot clar de sticlă spartă.

S-a stârnit imediat o cavalcadă în hol. Pe faţa lui Hicklebery s-a întipărit o expresie de nebunie şi duşmănie fără de margini.

Dylan a întors cheia de la uşă în clipa când o forţau două sau trei perechi de umere solide. Lemnul a plesnit. El s-a aruncat la o parte, îndreptându-şi arma spre

Hicklebery. Omul avea aerul unui adevărat nebun, atât de descompuse îi erau trăsăturile. Alb, jilav, cu chipul hărţuit de ticuri, nu făcea nimic altceva decât să se ţină înţepenit la capătul mesei, un pic aplecat înainte. Ochii îi umblau de la de la Dylan la Kija, cu o iuţeală extraordinară. Şi de-abia dacă avea timp de vreo secundă să acorde atenţie corpului nemişcat al omului ce reprezenta mâna sa dreaptă. Blocaţi uşa ! urla el. Înconjuraţi ca...N-a terminat şi gemând înfundat, s-a prăbuşit. În spatele uşii. Ceilalţi găsiseră ingenios să tragă la întâmplare. De trei ori lemnul a zburat la înălţimea omului. Un glonţ a pulverizat compotiera. Al doilea s-a pierdut. Mavos Hicklebery a gemut sub impactul acestuia din urmă.

Alb ca varul, cu mâna ţinându-se de antebraţul stâng, el s-a ridicat strigând insulte şi porunci.

- Repede ! a strigat Kija.

Din două salturi Dylan a fost alături de el în faţa ferestrei.

- Aruncă o privire şi s-o pornim de aici ! a răcnit Kija. Şi a sărit peste corpul lui Skodenko.

Uşa scârţâia sub loviturile umerilor celor de afară. Kija a tras o dată prin lemn : s-a auzit un ţipăt şi nişte înjurături. Armele răspândeau un miros acru de pulbere arsă.

- S-a sfârşit, căpitane Hickelbery ! a scrâşnit Kija. S-a terminat !

Era transpirat, cu chipul neînduplecat şi încordat.. Cu mâna stângă el a apucat lampa de petrol de pe masă şi i-a smuls abajurul de aramă cizelată..

- S-a sfârşit ! a mai strigat el.

- Repede ! Sosesc !

El şi-a subliniat aceste cuvinte cu un foc în direcţia umbrelor ieşite din baraca cowboylor, care s-au îndepărtat cu strigăte pentru câteva secunde. Kija a aruncat cu toată puterea abajurul în lampa de perete ce

ilumina pâlpâind uşa. A avut loc ceva ca o explozie înfundată, amestecată cu un zgomot de sticlă spartă.. A izbucnit o lumină strălucitoare şi în lungul peretelui a coborât până la podea o dâră lungă de petrol aprins. Simultan, Kija a apucat o altă lampă şi s-a repezit spre Dylan :

- Treci !

Şi în timp ce Dylan escalada fereastra, el a spart rezervorul de sticlă al lămpii şi a dat foc perdelelor. Flacăra s-a ridicat veselă şi periculoasă până în tavan în câteva secunde.

Zdrobit, Hicklebery nu se mai mişca.. Privea cu ochii ieşiţi din orbite răsucirea flăcărilor pe pereţi, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă, ca şi cum tot ceea ce vedea nu era decât un vis înfiorător. Strângea cu degetele pumnul mâinii stângi, cei atârna pătat de sânge.

- Pentru Sam Blooden ! a urlat încă o dată Kija.

A aruncat lampa într-un colţ al încăperii şi a văzut-o spărgându-se şi răspândind foc pe podea şi perete, într-un uriaş glob strălucitor. Apoi s-a aruncat pe fereastră.. Au răsunat trei focuri de carabină şi Dylan a văzut săltând lemnul de pe perete la un deget de faţa sa. Nu s-a gândit deloc să răspundă şi s-a avântat înainte. Din două salturi a ajuns la capătul verandei, s-a sprijinit cu o mână şi a sărit pe deasupra balustradei. S-a simţit uşor şi s-a întins imediat. Aproape instantaneu l-a prins de mijloc corpul lui Kija, care se rostogolea şi el la pământ.

- Dumnezeule ! a exclamat el. S-a zis cu cuibul de viespi, hai ?

- Definitiv ! i-a aruncat-o Dylan.

Şi aşa era. În noaptea clară stăruia o forfotă de strigăte, chemări, de umbre ce alergau şi se îmbulzeau. Hicklebery urla în interiorul casei. Se puteau vedea flăcările jucând vesel în toată camera, focul care

covârşea noaptea cu scântei roşiatice.

- Trebuie să spălăm putina ! a strigat Dylan. Într-o secundă vor fi cu toţii în spatele nostru !

Din baracă au coborât în fugă patru oameni. Au ajuns în curtea scăldată de lumina lunii, cu puştile ţinute gata să pornească în fugă. Kija a tras. El n-a putut să ştie dacă a făcut ceva, căci în acelaşi timp cei patru temerari s-au lăsat la pământ...şi au deschis imediat focul în direcţia colţului peronului. Ţărâna care împroşca faţa lui Dylan l-a făcut pe acesta să se retragă rapid. Kija mormăia cu faţa zgâriată de o împroşcare de pietriş. Strigătele şi lipsa de lumină deasupra celor doi chiar pe peron, ca şi urletele lui Hicklebery tot mai puternice, i-au indemnat pe fugari să ia o hotărâre.

- Să o întindem acum ! a şoptit Dylan.

S-a retras, a ajuns la perete şi s-a ridicat. În acelaşi timp în care a tras asupra sa unul dintre oameni, a apăsat şi el pe trăgaci. Nările i-au fost asaltate de un puternic miros de lemn ars şi de sulf, iar un glonţ a perforat peretele aproape de faţa lui. L-a văzut pe individ clătinându-se pe deasupra balustradei şi izbindu-se de pământ.

- Ca la război, Dylan... şi-a spus el. Trebuie de tras şi de trăit.

- Kija ? a strigat el.

Kija era în picioare, îl ajunsese şi apucându-l de mânecă, l-a tras după el. Ei fugeau din toate puterile în lungul casei. Au ieşit de după colţ, la loc deschis şi au dat nas în nas cu doi cowboy, care ajunseseră aici fără zgomot şi aplecaţi, dând dovadă de multă precauţie, evident ca să-i surprindă pe la spate. N-a mai fost de mirare că cei doi oameni s-u pomenit loviţi în frunte de ţevile revolverelor. Au alunecat jos fără un strigăt.

- Să mergem ! a mai spus Kija.

Gardul viu nu era decât la cincizeci de paşi

şi ca să ajungă la el aveau de parcurs un spaţiu , în care era de temut un foc deschis pe neaşteptate de către adversari. În jur gloanţele zburau în adevăratul înţeles al cuvântului. Prea adevărat.

După douăzeci de paşi s-a dezlănţuit infernul.

- Pe cai ! În galop ! a urlat Kija.

Dylan a sărit, convins că era urmat în elanul său de către Kija. Plumbii zgâriau pământul la un yard în faţa lui. Nu auzea decât strigăte şi împuşcături. S-a rostogolit în tufiş şi a nimerit-o rău. Crengile îi zgâriau cu cruzime faţa, până la sânge. Dar nu se sinchisea deloc şi fugind ca un iepure, a aterizat înnebunit la picioarele calului. Aici s-a ridicat.

A observat imediat că Kija nu-l urmase şi l-a invadat o sudoare de gheaţă.

Kija...

S-a întors cu arma îndreptată înainte.

Kija era pe burtă în mijlocul spaţiului descoperit, înfricoşător de vulnerabil şi ţinând piept de unul singur hoardei îndârjite care luase poziţie lângă casă.. Cel puţin peste o duzină de oameni.

- Kija ! a urlat Dylan.

În aceeaşi clipă, Kija a tras şi unul din oameni s-a prăbuşit greoi, aruncându-şi puşca în aer.

- Afurisită treabă !

Dylan n-a făcut decât un salt spre cal şi şi-a apucat puşca din şa. A armat-o şi a început să se apropie cu grijă de pereţii albicioşi ai casei. A zărit, deslușit, doi cowboy rostogolindu-se la pământ, pe care i-a secerat cu focul său grăbit. Nu i-a mai văzut pe ceilalţi, nici sclipirile focurilor care izbucneau în direcţia sa, nici crengile smulse în jurul lui...şi încă al naibii de repede ! Nici fumul care ieşea din casă în rotocoale durdulii. Nimic. În afară de Kija întins pe burtă...care, în sfârşit,

s-a hotărât să se retragă.

Când s-a aflat aproape de el, şi-a încărcat în mod conştiincios cu cartuşe magazia goală a carabinei.

- Sângerezi ? l-a întrebat Kija.

Era foarte calm şi de-abia răsufla :.

- Nu-i nimic şi şi-a şters distrat faţa.

- Ţine !

Kija a prins puşca. El a desfăcut frâul calului şi a sărit în şa.

Dylan a tras lovitură cu lovitură ultimele cartuşe, întinzând imediat jos haita ce năvălea. Fără a pierde o secundă, a sărit şi el în şa şi a dat pinteni. Ei au străbătut ca doi bolizi gardul viu, repezindu-se în galop strâns în direcţia colinelor.

În această vreme, Mavos Hicklebery ieşise în curte, încremenit, de unul singur. Stătea acolo absent, indiferent, mut şi nemişcat. La picioarele sale, omul căzut pe peron cu câteva clipe mai înainte suferea în tăcere, cu mâinile crispate pe rana de la gât. Mavos nu-l vedea deloc.

Era în picioare, buimăcit, ţinându-şi mereu strâns palma rănită. Elegantul său costum era murdar şi zdrenţuit. Părul cenuşiu îi atârna în dezordine. „S-a sfârşit", căpitane Hicklebery ! „S-a sfârşit..."

Privea flăcările sforăitoare, izbucnite prin ferestre. Flăcările care se răsuceau, care se prelungeau, care se înălţau în jerbe. Le privea urcând pe pereţi cu o viteză uimitoare şi căldura lor făcea să-i tremure obrajii.

Împuşcăturile încetaseră dintr-o dată fără să fi observat asta. El privea flăcările. Luna era foarte strălucitoare şi umbra lucrurilor avea fragilitatea unei speranţe imposibile.

Şi subit, câţiva inşi au apărut în faţa lui, a acestui om cu părul în şuviţe încâlcite pe frunte, care bombănea ceva în neştire, în faţa unor oameni ce-l priveau nedumeriţi şi speriaţi.

- Ce este ? a întrebat el cu glas pierdut.

- Aceia au fugit, i s-a adresat gâfâind unul dintre ei. Au fugit. Călare !

- Au fugit amândoi...Da...da...Britton şi metisul...Britton !

Furia l-a cuprins din nou pe Mavos Hicklebery, ieşind miraculos din năuceala lui. Pentru o secundă ochii i-au sclipit în mod periculos.

- Ucideţi-i ! a urlat el. Prindeţi-i !

- Okay, boss !

Şi oamenii au dispărut, iar Hicklebery s-a găsit singur în faţa dogorii ce vuia, ajungând la acoperiş. Galopul cowboylor săi cutremura pământul şi câteva minute mai târziu nu-l mai deranja nimic.

La piciorul colinei, Kija a oprit calul şi l-a aşteptat pe Dylan.. Când acesta a fost lângă el, l-a întrebat :

- Şi acum ?

- S-ar spune că am scăpat de ei.

Kija a avut o strâmbătură îndoielnică :

- Nu cred într-asta. Nu vor lăsa să le scape o bucată ca asta. În două minute ne vor ocoli pe la spate.

- De asta mă tem şi eu.

Vorbind, Dylan şi-a încărcat butoiaşul revolverului şi şi-a introdus arma în toc. Chipul îi era verzui în lumina lunară, strălucind de transpiraţie.. Din lovitura primită curgea înspre colţul buzelor un firicel întunecat. Kija a oftat. El şi-a întrerupt încărcarea coltului său pentru a schiţa un zâmbet :

- Mergem încolo ?

- Ar fi bine , a spus Dylan, însă...

Şi a aruncat o privire în urmă.

Poalele colinei erau pustii. Foarte aproape de ei, panta urca destul de abrupt.

- Acum însă, la cireadă ! a strigat Kija.

Şi a făcut un gest spre depărtări, în direcţia

câmpiei. Acolo, în mijlocul ogoarelor, era ceva ca un fel de baltă mare, întunecată, mișcătoare.

- Eu rămân aici, a spus Dylan.

- Cum ?

- Rămân aici. Ei vor veni. E tot una dacă mergem împreună la cireadă sau rămân aici. Rămân aici și să-mi lași carabina și cartușele. Am să-i reții cât voi putea. Tu grăbește-te, adună animalele și întoarce-te.

Kija a încercat să-i răspundă.

- Nu-i vreme de discutat ! l-a prevenit Dylan descălecând. Iată-i !

Dincolo de coline se auzea clar galopul cailor și strigătele oamenilor.

- Dar tu vei...

- Repede !

Dylan și-a aruncat frâiele pe un boschet. El a întins mâna fără a-l privi pe Kija, scrutând marginea colinei.

- Rămâi câteva minute, nu mai mult ! i-a atras atenția Kija.

El a desprins pușca, a căutat prin buzunarul șeii după cartușe și a lăsat totul la picioarele lui Dylan.

- Okay ! i s-a adresat prietenului său.

Kija a pornit în trombă, slobozind strigătul indienilor siuși. În aceeași clipă, grupul de urmăritori a ieșit la iveală de după colină. Dylan s-a aruncat la pământ, ascuns după o piatră lată. Călăreții se rostogoleau la vreo treizeci de yarzi, ca niște umbre ireale printre arbuștii scheletici și rari. Ei porniseră pe urmele lui Kija Dar Dylan și-a încărcat arma și a introdus un cartuș pe țeavă. S-a ridicat încet, a țintit fața primului călăreț și a apăsat pe trăgaci, tocmai când omul și calul dispăreau după un tufiș pierdut în mijlocul câmpului. A auzit un strigăt în timp ce el a armat și a tras din nou.

Atunci călăreții și-au oprit șarja și au sărit

jos. S-a stârnit o forfoteală mare de siluete confuze.. Noaptea a fost străpunsă de primele lătrături ale colturilor. Gloanţele spulberau crengile de deasupra lui Dylan

CAP. V. AU PLECAT DOI OAMENI

Dylan s-a sprijinit de stâncă cu carabina la umăr. În faţa lui noaptea era pustie şi calmă. Nimic altceva decât suprafaţa arată a câmpului, cu pândarii aflaţi în tufişuri la vreo treizeci de paşi, în spatele cărora se aflau şi caii, de unde urma un fel de cărare îngustă.

Şi nici un zgomot.

Dylan a bombănit supărat pe vânt, care agita frunzele de deasupra capului său, împiedicându-l să deosebească vreun zgomot ce l-ar fi prevenit dacă cei de colo ar fi înaintat, căci era sigur că se apropiau...

Împuşcăturile n-au durat mai mult de treizeci de secunde. Timpul în care urmăritorii au putut să se dea jos de pe cai, să se facă una cu pământul şi să-şi revină din surpriză. Apoi totul a devenit tăcut. Abia se auzeau în depărtare câteva mugete venite de la cireadă.

Cât timp trecuse, s-a întrebat Dylan Un minut ? Două ?...Şi cât timp îi trebuia lui Kija să pună cireada în mişcare ?

Era absolut sigur că ei înaintau. Instinctiv. O sudoare sărată şi rece îi producea frisoane pe spinare. Durerea a început din nou să-i pâlpâie la tâmple, iar ochii îi ardeau..

El s-a mai ridicat puţin. Pământul era întunecat în umbra colinelor. Şirurile de ierburi se aplecau sub suflarea vântului.

Şi-a lipit patul puştii de umăr, cu degetul arătător pe trăgaci. Fierul i s-a părut rece. Cotul sprijinit pe stânca lată a început să-i tremure.

Timp de o secundă l-a cuprins dorința de a lăsa totul baltă și de a se ridica și fugi. Prin cap îi umblau imagini dezgustător de scârboase : revedea lămpile spărgându-se ca niște stele de foc la de ungherele casei, fața palidă a lui Hicklebery, care încerca să tăgăduiască și care pur și simplu se zbătea pentru a șterge probele ce-l invinovățeau. Un dezgust. Și-l mâna dorința de a se găsi la o sută de leghe de toate acestea ; de a fi pe o pistă în tovărășia lui Kija, sau singur, și de a nu avea nimic de făcut decât să respire mirosul magnoliilor ; dorința de a întâlni pe drum un om fără arme și de a-l saluta cu bună ziua fără grijă...

Era aici, după această stâncă amărâtă și sub acoperișul câtorva frunze tremurătoare, cu pușca gata de a trage. Era aici, iar un altul care se numea Kija Britton se afla mai departe adunând cireada răzbunătoare.. Aceste imagini stăruiau, aidoma cum i se impunea de câteva ore numele lui Sam Blooden, acel om bătrân căruia un aventurier fără scrupule îi furase dorința de a trăi și a o lua de la capăt...

Dylan a scrâșnit din dinți. Acesta era locul lui, aici, și el era bun. Și-a ridicat coatele anchilozate și s-a așezat în genunchi. Focul de armă izbucnit brutal i-a oferit o mulțime de surprize. Da la vreo douăzeci de pași, nu mai mult, la rasul pământului acoperit de ierburi încâlcite, a țâșnit din gura țevii unei carabine o jerbă lucitoare și sulfuroasă, odată cu fluieratul unui glonț ce i-a trecut la câțiva centimetri de cap. Dar ceva prea sus.

Întins pe burtă, Dylan a răspuns lovitură după lovitură, vizând sclipirea de foc ce trăda locul trăgătorului. S-a auzit un țipăt și dintr-o dată, omul s-a ridicat repede și a fugit.

A mai tras la întâmplare, un pic speriat de acea siluetă ce se rostogolise. Apoi s-a poticnit și s-a rostogolit pe jos gemând.

Şi s-a lăsat din nou o liniște totală....

Liniștea...

- Kija...repede ! repede !...

Avea senzația că se găsea acolo de o oră. Ştia totuşi foarte sigur în adâncul său că greşea în întregime şi că doar tensiunea sa nervoasă era cauza. Cu toate acestea, în realitate...de câtă vreme se afla acolo ? Din ceafă, i s-a răspândit un fior prin muşchii spatelui. Ei erau aici...Aici, pe undeva prin spate. Nu era decât o senzație, însă destul de puternică ! Ca un fel de privire în ceafă, care te obligă să-ți întorci capul. Dylan a simțit că îngheață şi s-a întors încet...Crengile...încâlceala crengilor şi în spatele lor se afla calul...Şi apoi coasta goală a micii coline....Şi-a ridicat încet privirea. I-a observat numaidecât printr-o gaură în frunziş. Erau cinci...şase. Şase. Nişte umbre aplecate şi precaute, ultima dintre ele perfect conturată pe creasta înălțimii. Celelalte coborau tăcute, foarte vizibile în întunericul albăstrui.

Dylan a înțeles imediat. Desigur ! voiau să-l surprindă din spate ; În ierburile de pe câmp îşi lăsaseră unul sau doi inși, pentru a-i distrage atenția

El s-a pitit uşor sub tufişuri. De unde ceilalți nu-l puteau vedea, ascuns cum era el sub crengi. Şi-a sprijinit carabina în umăr, cu nasul în ferigi. Cu mii de precauții, şi-a deschis un mic spațiu printre ferigi, ca să-şi asigure un câmp de vedere.

Cei şase oameni coborau mereu, în şir, pe mâini şi genunchi, panta abruptă şi în întregime goală. Pentru ca ei să-. descopere unde se afla, trebuiau să ajungă la o anumită distanță, favorabilă deschiderii focului. Aceata n-ar fi fost atunci decât un simplu exercițiu de tir. Un masacru...Cel din urmă se găsea postat în continuare pe culme, pe post de observator..

Dylan şi-a strâns şi mai mult patul puştii de umăr. A ochit cu grijă în omul ce se afla în frunte. Acesta

cobora cu atâta încetineală, încât ochirea devenea aproape constantă. Degetul arătător al lui Dylan s-a încordat pe trăgaci. Timp de o secundă, un spic de orez a acoperit căţarea puştii în dreptul pieptului cowboyului... Apoi acesta a coborât vreo câteva degete şi Dylan a tras. Umărul i s-a zguduit şi ochii i s-au închis un sfert de secundă. Sub picioarele omului au zburat pietrele. El a înjurat şi s-a prins cu mâna de panta abruptă, ca de un perete, trăgându-l pe celălalt după el. Dylan a repetat focul. De această dată omul a dat drumul prinsorii şi a rămas suspendat o clipă, înainte de a se rostogoli. Şi repede, Dylan a ochit din nou.

Dar n-a mai tras.

Agitându-şi puşca, observatorul striga cât putea, dând alarma. Dylan i-a văzut pe oameni încremeniţi pe coasta dâmbului, fără a se mai preocupa de el. Apoi, s-au întors în fugă, înfricoşaţi, ca şi cum s-ar fi luat după ei o armată de demoni. Atunci, el a auzit o rostogolire surdă, asemănătoare cu vuietul unei furtuni şi nişte focuri de armă. Dintr-un salt a fost în picioare.

Masa tumultoasă venea în galop, ca o maree întunecată, cuprinsă de mugete înnebunite...drept spre coline, împinsă de strigătele lui Kija, îngrozită şi mai mult de focurile de revolver trase de el din secundă în secundă.

- Dumnezeule ! murmurat Dylan.

El s-a grăbit spre cal şi l-a încălecat dintr-un salt. Dându-i pinteni, fără a ţine seama de ceva, s-a îndepărtat cât mai mult, ca să scape de tăvălugul ucigaş.

Cireada şi-a schimbat direcţia spre stânga, aruncându-se sălbatic înspre colină. Dylan privea goana de la distanţă, recăpătându-şi răsuflarea.

Era un spectacol fantastic modul cum această sută de vite se repezea înainte, ca un berbec formidabil. Nu părea să le poată rezista nimic. Înaintau orbeşte, zdrobind arbuştii, doborând în faţa lor tot ceea ce

era viu, covârşind totul. O mulţime de coarne fremătătoare, de boturi înspumate ; un talaz de spinări săltăreţe, cu coarne nemiloase, care mugea asurzitor.

Infernalul asalt a înconjurat colinele şi a pornit drept spre casa lui Hicklebery. În urma animalelor cuprinse de panică, Dylan l-a întâlnit pe Kija şi i s-a alăturat. Dând pinteni, strigând, trăgând în aer ultimele cartuşe din carabină, ei conduceau acum împreună această masă înnebunită., Flăcările incendiului, înalte până la cer, le orbea ochii ca un fulger uriaş. Casa nu mai era decât o grămadă de jar alb, din care se ridica scheletul negricios al grinzilor Un vulcan erupt, ce-şi revărsa mânia de scântei şi lavă. Lui Dylan i s-a părut că vede nişte oameni alergând pe marginea jarului şi de asemenea, nişte cai fără călăreţi. A crezut că surprinde în tumultul apocaliptic câteva strigăte de turbare şi de groază.

Nimic nu oprea animalele înnebunite. Nici chiar acest holocaust infernal oferit în semn de sacrificiu unui diavol ce se apropia cu un vuiet asurzitor.. Nimic. Lumina purpurie a incendiului pâlpâia pe spinările vitelor. Din faţă, câteva siluete ce alergau au tras câteva focuri de armă.

Cuprins parcă de un farmec, Dylan urla ca un posedat. Îl pierduse din vedere pe Kija prin fumul ce se lăsase spre pământ, însă îi auzea strigătele la câţiva paşi. Ştia că asta era disperarea lui Sam Blooden, care acum, în această noapte, spinteca pământul cu mii de copite.

Gardul viu, în care îşi ascunseseră caii un pic mai devreme, a fost împrăştiat ca un snop de paie de hoarda furioasă ; copacii erau smulşi şi zdrobiţi cu zgomot. Animalele, cu coarnele încurcate între ele, au năvălit mugind. Cinci, zece au pierit în acest fel, strivite de îndată de şarja celorlalte.

Fluxul viu s-a rostogolit spre incendiu, de-a dreptul asupra lui, dar s-a despicat în două în ultima clipă,

pentru a se reuni dincolo de barajul de foc.. Baraca cowboylor ardea şi ea, mai precis, focul era pe terminate, căci nu mai rămăseseră din ea decât câteva resturi innegrite şi afumate, pe care le călcau în picioare cu sălbăticie animalele. Un om, ultimul pe care l-a văzut Dylan prin fumul des, a încercat să se opună înălţându-şi arma. Înainte chiar de a apăsa pe trăgaci, cireada îa inundat, înăbuşindu-l pentru totdeauna în cenuşă şi mâzgă. Ultimul pe care l-a văzut Dylan...

Nici el şi nici Kija, urlând în vreo parte a acestei nebunii, nu-l întâlniseră pe Mavos Hicklebery. Ei nu l-au văzut, buimac, în faţa casei în flăcări, ţinându-şi mereu palma rănită şi ridicându-şi ochii îngroziţi la apariţia subită a cirezii. Ei nu-l văzuseră defel în mijlocul oamenilor săi, care fugeau în toate părţile, în timp ce el singur, năuc şi neîncrezător, făcea câţiva paşi nesiguri. Apoi l-a scuturat în întregime un tremurat, buzele murmurându-i nişte cuvinte greu de neînţeles...

- Cireada mea...

Vacile lui Sam Blooden !

Ele soseau !. Ele se rostogoleau, cu boturile şi coarnele transformate în maşini de ucis, pe pământul zguduit de copitele neîndurătoare. Ele erau aici, înfricoşătoare în lumina incendiului.

- Cireada mea ! urla Mavos Hicklebery.

L-a înecat pe jumătate o pală de fum acru. A alergat înaintea hoardei cu braţele larg deschise, ca şi cum ar fi vrut să oprească el singur dezastrul !

- Cireada mea !

Şi nimeni nu-l auzea, nici nu-l vedea ! Nu se mai afla nimeni !

Timp de o secundă el a rămas astfel, în picioare, cu braţele îndepărtate, în calea avalanşei. Urla. Dar nimeni nu era acolo ca să-l vadă. Şi animalele se apropiau !...

A fost nevoie de mai mult de o oră de eforturi pentru a opri cireada furioasă. Ea şi-a mai continuat goana pe câteva mile, pătrunzând adânc spre sud printre câmpurile de porumb. Şi perdelele succesive de pini piperniciţi nu însemnau nimic pentru această avalanşă, nici pârâiaşele ce curgeau în lungi panglici argintii.

Dylan şi Kija urmau cireada în galop. Ei nu-şi adresaseră nici un cuvânt de multă vreme. Era încă prea devreme şi le stăruiau prea multe vedenii de infern în ascâncul ochilor. Înaintau, cu fălcile încleştate, cu privirea neimblânzită îndreptată spre spinările ondulatorii. În linişte, fără a striga, fără nici măcar a încerca să oprească această cavalcadă. Nu puteau nimic, decât să aştepte. Nici măcar nu se priveau. Cu totul din întâmplare, dintr-o aruncătură de ochi, Dylan a remarcat că tovarăşul său îşi pierduse pălăria.

În sfârşit, cireada a părut că se calmează. Mugetele deveneau mai puţin puternice şi se atenuau progresiv, pentru a nu se auzi în cele din urmă decât vreo câteva. Fuga se încetinea şi ea. Cireada a mai înaintat pe o distanţă de încă o milă, după care s-a oprit singură.

Câmpia s-a liniştit acum. Spre răsărit stelele se stingeau una câte una, în speranţa vagă că vor apărea zorile.

Animalele au început să meargă la pas. S-au orânduit încet sub copacii unui râu şi au băut.

Mereu tăcuţi, Dylan şi Kija au lăsat vitele în pace să-şi potolească setea. Ei au început apoi să înconjoare cireada printr-o mişcare continuă şi regulată, care trebuia să o liniştească pe deplin, cu taurii conducători pierduţi în centrul mulţimii de animale.

De îndată ce s-a terminat această treabă, orizontul îndepărtat s-a colorat în roşu.

Atunci, Dylan a coborât de pe cal, i-a pus

piedica şi l-a lăsat sub arbori. Deasupra cursului de apă plutea un abur domol.

Ei s-au privit. Multă vreme, fără a vorbi, fără a şti ce se cuvenea să spună ca să înceapă. Erau negri şi jilavi. La tâmplele lui Dylan mai stăruia o durere surdă.

El a spus :

- Ţi-ai pierdut pălăria.

Pe chipul lui Kija se citea mirarea. A verificat cu mâna. Prin mişcarea sa, a lăsat impresia că-şi pune în ordine chica roşcată.

- Da, aşa este, a confirmat el.

Şi privirea i-a întâlnit-o pe cea a lui Dylan.

- Cred că am să dorm, a spus el, A dormi este un lucru minunat.

Djlan a confirmat din cap. Simţea că-i vină să râdă, simţea o uriaşă dorinţă de a râde, care-l copleşea ca un talaz.

S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi, pentru a se aşeza în cele din urmă pe malul râului. Iarba era răcoroasă. Vegetaţia se înşira în fâşii lungi de-a lungul malului. A luat un pumn de pietriş, pe care l-a cercetat cu grijă înainte de a-l arunca în curent. Câteodată animalele răgeau.

După ce-şi împiedicase propriul cal, Kija s-a apropiat. S-a aşezat şi el pe mal. Privea pietricelele ce formau mici pete în curent. Apoi când mâna lui Dylan a fost goală, şi pentru a-l împiedica să ia un alt pumn de pietriş, a spus :

- În legătură cu...cu cât mi-ai plătit calul ?

Avea aerul extrem de preocupat de această importantă chestiune. O secundă după aceasta, au izbucnit amândoi în râs...

*

Soarele trimitea de pe culmi raze lungi de pulbere strălucitoare. El presăra aur pe muşchii palizi şi pe

lianele umede, părând să se semene totul cu o superbă forfotă de plante din pietre preţioase. Cine se găsea în orice loc al pistei întâlnea soarele acolo, strălucitor şi prietenos, în lumina vaporoasă, prin care insectele îşi trasau drumuri sclipitoare.

Un fantastic tărăboi necăjea ramurile. Păsările gălăgioase sau grave, cu penajul cel mai variat pe care li-l dăduseră mii de palete ale unor mii de pictori, cântau, străbătând cu ţipetele lor delirante această atmosferă veselă.

Şi sub soare, pe întinderea câmpurilor, se vedea pe alocurea spinarea vreunui cal. Câmpurile, erau hîrsite de prăşitori la vedere, iar când se lăsa umbra serii, negrii cântau. Câmpurile de porumb şi tutun. Câmpurile pentru care omul cântă şi pe care trudeşte din greu ; câmpurile bogate, lungi, uriaşe, fără început şi fără sfârşit, fără naştere, nici moarte, câmpurile în fâşii lungi şi încurcate, pe care încolţesc seminţele şi creşte bumbacul..

Soarele Luisianei, sub care un mulatru îşi cântă teribila sa oboseală, ce nu-l împiedică să mângâie un banjo vrăjit în noapte. Însă în acest moment, soarele este destul de puternic, încât mulatrul nu ştie nimic de noapte. A uitat-o.

Soarele era pretutindeni. Pe pista care pătrundea în pădure, pe cortegiul de spinări scobite ce se clătinau şi mergeau într-o cireadă foarte ascultătoare.

Şi soarele încă arunca umbre mişcătoare pe chipurile celor doi oameni care urmau cireada zguduitoare.

Nu spuneau nimic. O urmau încet. Mâinile lor ţineau moleşite frâiele lăsate în jos. Pasul cailor le imprima busturilor lor o continuă balansare. Cel cu faţa aspră, presărată cu o barbă roşiatică, cu părul de foc, ca o perie, atrăgea atenţia El era cu capul descoperit.

Celălalt, era bizar îmbrăcat în piele şi vesta

sa indiană, cu franjuri lungi, ce se agitau în lungul cusăturilor, era pătată de sudoare pe spate. Şi el avea de asemenea chipul grav şi aspru, cu trăsături întunecate ca pământul ars. În ochii săi dansau reflexe apoase. La fel, barba îi era aspră, însă neagră : ea se asemăna cu o scoarţă de stejar bătrân. Părul negru ca smoala îi cădea în şuviţe rebele pe urechi şi pe ceafa suplă de cal sălbatic. Pomeţii obrazului, strălucind la soare, îi erau crestaţi de încreţituri.

Cei doi oameni urmau îndeaproape cireada de vite..

Cu câteva clipe înainte de a pătrunde în răcoarea pădurii verzi, un pic după ce lucrătorii de pe câmpuri i-au salutat agitându-şi pălăriile, cel cu părul roşu s-a apropiat de tovarăşul său. El a zâmbit. N-a făcut altceva decât să surâdă şi a spus :

- Hei, Dylan !

Celălalt a surâs la rândul său :

- Hei, Kija !

Acestea erau numele lor.

Apoi primul a făcut o strâmbătură caraghioasă şi, reţinându-şi respiraţia, cu capul aplecat pe o parte. A prins o muscă ce descria cercuri sâcâitoare în jurul capului său şi a zis :

- Trebuie să dăm de vreun oraş la capătul acestei piste. Nu prea departe de aici.

- Hu-hu, a făcut celălalt.

- Părerea mea este că trebuie să încercăm să vindem acolo vacile. Sam le vindea şi el adesea pe acolo.

- Hu-hu.

- Okay ! a spus omul cu părul roşu.

Au lăsat apoi să urmeze un pic de linişte.

- Şi după asta ce urmează ? a întrebat omul cu părul roşu ?

- După ?

Cel ce avea trăsături de metis şi ochii destul de albicioşi, a ridicat glumeţ din umeri :

- Te-am întâlnit cu mult timp în urmă, a spus el. De foarte mult timp. Ştii că eu cobor spre sud.

- Ce ai de gând să faci acolo ?

Metisul şi-a privit tovarăşul şi a spus :

- Mi-ar lua multă vreme să-ţi povestesc asta.

- Vom vinde mai întâi animalele.

- Okay. Vom vinde animalele *tale*. Şi apoi îţi voi spune. Timpul este lung pe pistă.

El afirmase asta

Dar acum ştia că era greşit ceea ce spusese în legătură cu timpul pe pistă. Ştia perfect că în compania lui Kija, timpul nu va fi niciodată lung. N-avea importanţă pe care pistă. Pe cea din sud, sau din vestul îndepărtat, niciodată timpul va fi o sursă de îngrijorare.

*

O dimineaţă, o dimineaţă ca toate altele şi oamenii s-au sculat. Soarele era roşu ca în fiecare dimineaţă. Cocoşii cântaseră înainte de a apare zorii, cum o fac de obicei.

O dimineaţă ca toate celelalte.

Oamenii s-au sculat, bărbaţii, femeile şi copiii. Copiii aveau înfăţişarea bosumflată şi le-ar fi plăcut mult să mai trândăvească puţin.

Femeile s-au apucat imediat de treabă, aruncând cenuşa veche din focurile stinse. Posaci, bărbaţii şi-au îndreptat paşii spre uşă şi au privit fanfarele soarelui de la marea paradă care încălzea vârful nasului şi lumina arăturile.

Era o dimineaţă şi oamenii au ieşit.

Pe la mijlocul dimineţii a sosit un bărbat. A venit pe drumul dinspre răsărit, într-o trăsurică mică şi uşoară, trasă de un cal murg.. Şi-a oprit trăsura în faţa hotelului şi a coborât.. Îmbrăcămintea îi era acoperită de

praf ; purta o pălărie de paie, de plantator. Însă el nu era un plantator.

Oamenii erau acolo, adunaţi în faţa hotelului. Li se spusese să o facă. Veniseră mai întâi câte unul, timizi, apoi în grupuri şi în masă. Tonul discuţiilor lor n-a întârziat deloc să vibreze cu o siguranţă tot mai mare.

Veniseră în îmbrăcămintea de lucru, toţi la fel. Femeile erau şi ele, cu copiii jucăuşi. Nu ştiau nimic. Într-adevăr, li se spusese că veniseră doi oameni, apoi plecaseră. Câte unii îi văzuseră. Câte unii erau acolo când poliţistul Vernes îi expulzase din oraş pe cei doi oameni. Şi apoi, a doua zi, li s-a spus că circada lui Hicklebery fusese condusă într-un mod diabolic. Li s-a zis că în timpul nopţii se produsese o catastrofă, că lanurile erau cu semănăturile distruse, iar casa lui Hicklebery se transformase în cenuşă. Se spunea că pierise. Câte unii au făcut de îndată legătură între cele două evenimente. Unii găseau ciudată această catastrofă, ce coincidea cu plecarea celor doi oameni.. Ei o spuneau cu voce tare. Pe durata unei zile întregi au vorbit de prinderea acestor oameni din afara legii...dar nici unul singur n-a avut măcar curiozitatea de a merge să vadă ceva mai încolo urmele animalelor...

Bing îi asculta distrat, fără a înceta să-şi manevreze foalele. Jack Monolyo, care de obicei stătea aşezat pe pământ în faţa barăcii fierăriei, nu se vedea. Pur şi simplu, veniseră doi oameni şi cea mai mare parte a celor din Sanwooten nu le văzuseră defel chipul.

În ziua aceea, micul om cu haine prăfuite a urcat pe peronul hotelului. El a spus că-i era sete, că venise de la New Orleans şi că drumul fusese foarte lung. El şi-a potolit setea. Timp de câteva minute a povestit prin câte trecuse şi că părea să-i facă bine să fie ascultat. În sfârşit, a spus că-i era foame.

Şi a mâncat.

Oamenii erau masaţi în faţa hotelului.

Un pic mai târziu, micul om cu costumul prăfuit a părăsit hotelul. I s-au instalat o masă şi un scaun în stradă, pe pista aceea cu urme de roţi, a dracului de ciânci. El a socotit că soarele nu-i făcea deloc bine ; atunci i s-a găsit un loc umbros, alături, între hotel şi baraca potcovăriei.

Omuleţul s-a instalat şi şi-a pus lornionul pe nas. Apoi, a început să vândă parcele de pământ.

Şi oamenii erau acolo, grupaţi, masaţi într-o mulţime enormă.. Ochii lor străluceau. Şi femeile încercau să-şi ţină liniştiţi copiii, care cu toate acestea, erau un pic cam plictisiţi.

Oamenii înaintau, ridicându-şi degetul. Ajungeau în faţa mesei şi se aplecau. Îşi rosteau tare numele şi semnau. Cei ce nu ştiau carte, trăgeau o cruciuliţă.

Apoi plecau, împreună cu soţia lor şi cu copiii săltăreţi. Aveau ochii ciudat de luminoşi când îşi strângeau hârtia prinsă delicat între degete, ca să nu se murdărească.

*

Pe fruntea lui Jack Monolyo sudoarea se scurgea în picături regulate. Ele curgeau gâdilicios până la vârful nasului. Jack se ridica şi se ştergea de sudoare. Pe ogorul învecinat omul care împingea la plug îi adresa câte o vorbă de duh în legătură cu căldura şi el răspundea cu un zâmbet.

Coada sapei i se încălzise în palme, lăsându-i urme roşiatice şi netede. Vechile umflături şi crăpături din palme îi lăsaseră urme rotunde de piele cenuşie. Un moment, Jack Monolyo a rămas sprijinit pe unealtă, timp necesar ca să-şi îndrepte spatele. Sudoarea îi curgea în lungul tâmplelor. Ea îi lăsa pe spate şi pe subsuoara cămăşii urme largi şi cafenii.

Jack şi-a scos pălăria de paie şi şi-a frecat cu înverşunare craniul ; apoi şi-a pus la loc pălăria, trăgând-o pe ceafă. A privit câţi mărăcini mai avea de smuls şi la ce lăsase de-acum în urma lui. Era satisfăcut.

Mucosul lui de copil se juca la vreo douăzeci de paşi, ghemuit, îmbrăcat cu nişte simpli chiloţi de postav şi cu picioarele goale. Avea spatele mult mai bronzat decât cel a' unui mulatru. Pălăria deformată îi cădea până peste ochi.

Jack Monolyo a surâs. El a privit copilul, care lăsa câte o rămurică pe apa în şanţul de irigaţie. A rămas multă vreme aşa...

Omul de pe câmpul vecin revenea în urma calului obosit, făind o nouă brazdă. Jack a scuipat în palmele fierbinţi, a apucat din nou sapa şi a hotărât să termine mai repede cu aceşti mărăcini afurisiţi.

El îşi spunea că magnoliile aveau să înflorească în curând, că anul va fi excelent, atât pentru porumb, cât şi pentru bumbac...

S F Â R Ş I T

Procesat la calculator de Aurel Lupaştean – 28 aprilie 2005

APARE PERIODIC

AVENTURA
CALATORII si AVENTURI

TITLURI APARUTE :

Nr. 21. Insula visată, de Raoul Chapelain
Nr. 22. Copilul junglei, de Brthet Elie
Nr. 23. Dona Lucia, de Morris West
Nr. 24. Legea pistolului, de Pierre Pelot

ÎN NUMĂRUL URMĂTOR :

AVENTURA 25
CALATORII si AVENTURI

HEINZ KONSALIK

IUBIRE SUB PALMIERI

De treisprezece ani îşi reluase de la capăt viaţa şi iubirea Werner Backer pe insula Victoria, un petic de pământ pierdut în mările sudului.

Dar, vai ! el şi soţia sa Ana nu aveau să-i lase moştenire fiului lor Paul acest paradis, smuls de ei mării, soarelui şi vântului. Zeii şi natura se uniseră pentru a distruge opera omului : în timp ce Werner risca să fie masacrat de către indigenii fanatici, soţia era surprinsă de un uragan devastator. Totuşi, un nou pământ apărut din valuri şi o fată frumoasă i-au redat fiului lor gustul de a lupta...